

1758

25

كتاب هو في الخلوة أنيس كل هو أنس وفي الخلوة ترهة

كل حالس ، نقل منه ، جمع الداعيات ، محمد بن الحسين

كان حياً قبل سنة . ٨١ هـ . كتب سنة ٨١ .

مطبعة مختلفة ١٨٧٢

١٦٢٣

٨٠

نسخة منه ، خطها تعليل حسنة ، بالنسخة العربية ولفافة

الساعة والبقالة والادوية الإسلامية

٣ / ٣٨١ / ٢
٩٢٩٨١٨ / ٢٤

مكتبة جامعة للرياض - قسم المخطوطات	
اسم الكتاب	كتاب فيه معارف عامة
الرقم	١٦٢٢
اسم المؤلف	محمد بن أبي بكر بن محمد البرادعي
تاريخ النسخ	٥
عدد الأوراق	٧٩
ملاحظات	معارف عامة
	٨٠

ل. د.

لا تظلمه اذا ما كنت بمصر فافهم امره بالتمام
ناقص عنون والاطلاق منه يدعوك عنك وعنه اهدم تم

لا تحموا به الفطيرة والحما عندى حنة لو حذر الجوع حانها
بحسوة وصلاح وورع الخ على ما تعهد وبنه حنة الوفا

لمت عني عذاة اليه دما واخرى بالها حلت عليها
فما كنت التي حلت عليها بانه غشيتا بوم نفسها
كنت اهدم وكنا منكم في مقام فانه منحت في الساحة عنا

منه عني الخ الخ منة منة
منه عني الخ الخ منة منة

عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا
عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا
عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا

عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا
عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا
عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا

عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا
عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا
عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا

عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا
عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا
عنت عليك كيف طالما كنت ولم تر يدك ملامة ابدا

وہذا

James G. Thompson

وَيُطْلِقُ الْفَالِقِينَ

وہی سر میں ہدایت الی الخ و اس میں اور ہی الوحدۃ العلم جیسے کہ علم علی غفرانی بنفکر دم ولطف معائنات را استوفی با کبد

[illegible]

سلام کا عکس الیوم و طبع
بدون طوطی الما علی صلا لہ
سلام و تسلیم و روح
وراحہ علی من عندہ
(دو خانہ و خانہ کدو)

افراس - جبرائیل علیه السلام

ان الذي يدنو الى الشمس

اسان رح ~~م~~ اسد کا
اسد کا
حس ما نوحی اللہ و لاله
اسان و لا عقل و لا هو صامت
سہ و حان ما طو و صو صامت

وَمِنْ تَطْلُبِ الْمَعْرِفَةِ

و فرطت المعرفه من عظم

ولا في حقه

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or name, appearing below the main text block.

1800

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or name, possibly reading "محمد بن عبد الله" (Muhammad bin Abdullah).

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or date, located at the bottom of the page.

ملک علی احمد خان صاحب

لا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم

و قد خالضتها منك عابدا
تعاينني سترًا و تخرجني جها
لسم الله الرحمن الرحيم
قد
فدعني ارجو كما اخذتها
من اطله

والاخذ مني بواحدة عشر

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page, mentioning "عبد الله" (Abdullah) and "الملك" (the King).

وَأَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَعَزْ وَحَمِيَّةٍ

وَمِنْهُمْ مَنْ عَمِيَ عَنْ رُحْمَةِ رَبِّهِمْ يُعَذِّبُهُمْ فِيهَا وَلَهُمْ فِيهَا أَعْقَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُمْ فِيهَا شَرِبَوا مِنْ ثَمَرِهِمْ وَلَهُمْ فِيهَا أَنْهَارٌ مِنْ عَذْبٍ غَيْرٍ مُتَغَيِّرٍ تَغْيِيرًا

وَمِنْ رِجَالِهِ

حضرت میرزا اسد

[illegible][illegible]

والبدر بكشف

و اعلم ان معطوفه زعمه

... و السلام ...
... و السلام ...

لعلی قضا القبر

من من مده و
فقط

السلام على من اتبع الهدى
 والحمد لله رب العالمين
 اللهم صل على محمد وآل محمد
 وسلم

السامع باسم الملك السلام العلم والحكم والعلية
 اصحابه خير اصحاب ومذاهبة خير المذاهب عند الله والى
 له الامام في الدنيا مسلمة كما للملاد في انباء عباس
 وعنه الكائنون وولدانا فنبينا للكل السلام الكائنينا
 اللهم اني اسئلك في سفين هذا البر والتقوي ومن العلم ما ترضى
 اللهم موعنا السفر والخليفة في الامم اللهم اجننا
 في شرب هذا واخلفنا اهله صلوات الله وسلام

الملكة فضيلة ومنه در اهل عباد
 لعل الله يرسل اليه السعد
 المملوك امير المؤمنين
 انت تحيى و انت تميت

اخت ايضاك حسنى
 انت تحيى و انت تميت
 انت تحيى و انت تميت
 انت تحيى و انت تميت

وطلع في سماك هذا فلا تفلتوا مني يا محمد
 سات اسم الله اني قد صدقت واني قد صدقت
 انما هو وادبنا جنتنا وكرمنا وادبنا جنتنا

ما تقول شاذي اهل الولا يا صلواتي في رجل انيل
 الا في قد لا يسهل الصبر اوقا ودرم الا في قد لا يسهل
 افنونا في فخر لساننا جنتنا وادبنا جنتنا
 لعلنا غدا في شرب كاس الولا فيلاد وادبنا جنتنا

نقل من كتاب موفى الخلوه اينس كل موفى في الخلوه
 سجنه اشرف شيئا كما فاج من غير زوايا
 كما تنها عاد من منتهى قلوب عبا شيئا كما
 من القسم الاول في ذكر الله تعالى

اني شيتج ترا بيل دنهار كوه در دشت گاه در ديوار
 فاذا انقشرت الى السماء ونبطه فادركتها وادركتها
 وادركتها الى الكواكب فخره فكل الكواكب فخره
 وادركتها الى الكواكب فخره فكل الكواكب فخره
 وادركتها الى الكواكب فخره فكل الكواكب فخره

السامع باسم الملك السلام العلم والحكم والعلية
 اصحابه خير اصحاب ومذاهبة خير المذاهب عند الله والى
 له الامام في الدنيا مسلمة كما للملاد في انباء عباس

اخت ايضاك حسنى
 انت تحيى و انت تميت
 انت تحيى و انت تميت
 انت تحيى و انت تميت

جمع محمد بن الحسين بن احمد الامعاني وقد رتبته
 في نسخة من كتاب موفى الخلوه اينس كل موفى في الخلوه

السامع باسم الملك السلام العلم والحكم والعلية
 اصحابه خير اصحاب ومذاهبة خير المذاهب عند الله والى
 له الامام في الدنيا مسلمة كما للملاد في انباء عباس

اخت ايضاك حسنى
 انت تحيى و انت تميت
 انت تحيى و انت تميت
 انت تحيى و انت تميت

قال تعالى لا بد من الشورى للمشيرة وان كان اضطراراً من الشير فانه يزاد بالبطيخ والسرير والاب
من جرت الامور فانه يطيبك من رايه فانما عليه بالغا وانت تاحذ بالجمان قيل اقص صلاح شاكره مشاورة او انك
فما خاب من استخار ولا يدم من استشار قيل اقلوب كالمصابيح يضي بالاراء المستفاد وينطق اذا انقطعت عنها المواد
وسل استشارة العقل ولا تستش حد تيك الحاصل فان العاقل يحذر على رايه انزل كما يجذر الورع على دينه ارتكاب
المحارم والاجايل ملاراي له لان الرأى نتيجة العقل ولا عقل له فلا راي له وصل اذا اردت ان تعرف طبع الرجل فاستش
في بعض الامور فانك تعرف من مشورته على جوب ودوله وخيره يشوه وقيل من شاورك الرجال فقد شاوركهم في عقد لهم
سل راي لان غيره اتفق من رايه لنفسه وكذا عاده لغيره اسرع اجابه من دعائه لنفسه وقيل شاورني الامور
يخاف انه تلم وقيل الشكره في الرأى يوقى الى عجايبه والله كره في الملك يوقى الى اضطرابه وقيل المشاورة امان من الغم
سل من استعان بالاراي ملك ومن كابر الامور يلك قيل انما مع الاستشارة اجدني القواب مع الاستعداد
وقيل جل الشير قل المشيرة وقيل من استغنى بقله ضل ومن التقي برأيه نزل وقيل من استقبل وجه الاراء
عرف مواضع الخطا وقيل من استشار الاجايل ضل ومن جعل موضع قلبه رايه السمع
اذا بلغ الرأى المشور فاستغن بخرم نصيح او نصيحة حازم ولا تجعل الشورى عليك غصاصة فريش القواني قوة للعوام
مكره في شورت كذا تدبير غالبش برأف نياد تير ريج في مشورت كذا شيان ندهدو بجزر شيان
عليك المشورة في المعضلات فقلان خير من الواجد وفي الخطب للموالم يستشر مصادر اعيت على الدوام
ياتون بسببهم كني از ايمنى كه كار ديده بود سددو كرم جان كسي داند كه در مشورتي جسيده بود
نحكه نه بوج اورد ايك وردة مشت اعدا ايك نثم اطباوكل فافتدلم ان شيت ان تروق ودا ايك
واذا الخطوب عليك يوما اسطت فاعمد الى اخ حكيم حوشد واذا استشرت فكن لنفسك رايها متبنا نصيب
وانت من شاورت من كان ناجحاً شقيقاً فابصر بعد ما من شاور وليس شافيك الشقيق رايه غلب ولا ذوالرأى والصدور واخر
اذا الامر اشكل اعاد ولم ترمه سبيلاً فصحاً فشاو ومارك في سقوه اخاك اللبيب الفصيح
شاو وصديك في الخفي المشكل وابل نصيحة ناجح متفضل والله قد اوصى ذاك نبية في قوله شاو ورم وتوكل
فجب العراب رايه فكافا ارادوا اشتقت والاييد ان القليب اذا تروق ازده فنن الامور سناظر او مشاورا
واحد اجماله يستبته برأيه فتراد يعقف الامور مخاطرا اذا الموالم يعرف مصالح نفسه ولا موالم قال الاصلاح يسع
فلا ترج منه الخير واترك فانه بايهم ضرر انكادات سيضع ما في اصلاح ذات البين قاله تعالى
لا خير في كثير من نجواهم الا من اوبى عدته او معروف او اصلاح بين الناس ومن يفعل ذلك ابتغاء مرضات الله فهو ثوابه اجر عظيم
وقال تعالى وان طاسا من المؤمنين اقبلوا فاصالحوا بينهم فان ثبت احد على اللعن فقاتلوا التي تبقي حتى تنزل الى الارض فان ثبت
فاصلوا بينهم بالعدل واقطعوا ان ابيح المشطين وقال تعالى فاقفوا الله واصالحوا ذات بينكم واطيعوا الله ورسوله ان كنتم
مؤمنين وقال النبي صلى الله عليه وسلم لا خير لكم بافضل من درجة الصيام والصدقة قالوا اي ما رسول الله قال اصلاح ذات البين
وقال صلى الله عليه وسلم لا خير من اصلاح بين الناس فقال خير وقال افضل الصدقة اصلاح ذات البين قلت على راس
الطيف نافذ الشرب باو الخير وقال صلى الله عليه وسلم لا خير من اصلاح بايية وبين الله احل الله بايية وبين الناس وقال اصلاح ذات البين
يجب المشورة

باب ٣٣ في الصمت والكلام من القرآن والأحاديث النبوية والأخبار المصطفوية وعلوم الأولياء المشايخ والحكماء
قال الله تعالى قول معروف ومغفرة خير من صدقة يتبعها أذى وقال تعالى أني قد تركت للرجل مني صوما فلن أعلم
اليوم شيئا الأحاديث النبوية والأخبار المصطفوية قال النبي صلى الله عليه وآله وسلم من كان يرمى بانه وباليوم الآخر
فليقل خير أو ليصمت وقال علم ان الله تجاوز لامت ما حدثت به انفسها ما لم يكلمه او يعجل به وقال
عليك بالصمت الا بين خيرة فانه مطردة الشيطان عندك وعن كعب بن مالك عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم من ضمن في ما بين
رجليه ويلييه صمت له باجته وقال علم رحم الله امرؤا أمسك فمض لسانه وبذل فضل ماله وقال
اذا رايتهم المؤمن صمتا فادنا منهم فانه ملقى الحكم وقال علم طوبى لمن أمسك الفضل فرقوله فانفق
الفضل فانه من كلام الأولياء المشايخ والحكماء قال علي رضي الله عنه اذا تم العقل نقص الكلام وقال
عليه السلام سكت اللسان سلامة للانسان وقال حمزة الطهام خير من حمزة ضاقت الكلام
وقال ذلالة اللسان راس المال وقال جوده الكلام في الاختصار وقال دليل عقل امرؤ قوله وقال
عيب الكلام تطويله وقال صلح البدن في السكوت وقال من كثر كلامه كثر ضلاله وقال ما دم
سكت وقال من لم يسانه جرس ومن نطق بما فيه افتراء وقال من احسن في خطابه اكرم في جوابه
قال بعض الحكماء طول السكوت يولد السلامة وطول الكلام يولد الندامة وقال المنطق سوا العقل وقال
رب كلام كالحمام وارب قول انفس من هول وقال في اللسان جمال الانسان وقال حكيم كلام العاقل
قوت وجواب الجاهل سكوت وقال ابلغ الكلام ما رانه التمام وعرفه الخاص العام وقال ابلغ الكلام
ما قل مجاز وحسن ايجاز وقال جرح اللسان كجرح اليد وقال من ضاق صدره اتسع لسانه وقال
كلام المرء واذا ذبه وقال من صان لسانه قل عوانه وقال كثره الصمت يورث الحكمه وقال ربما كان السكوت
جوابا وقال الشيخ زين العرفه الصمت سلم الاخلاق والنطق آفة الزوار في الاقفاص وحسن الصمت نصف
العقل وقال افضل الناس في الجاهل بس طولهم سكوتنا وقال الصمت جزء القناعة عز وقال من قال
بلا احترام سمع بلا اعتناء وقال القدم على السكوت خير من الافتقار بالعقل وقال ان كانت العافية
من شانه فسلط السكوت على لسانك قيل لا فزع يورث علم من يطن الحوت طال صمته فيقل له لا تشكلم
فقال الكلام صيرني في بطن الحوت وقال بعضهم لو رايت باغي ميزانك لحمت على لسانك وقال
مالم انكلم بكلمة ملكهما فاذا انكلمت بها ملكتي زين الميراجي وزين الحكيم الصمت وقال الصمت زينة العاقل
وستر الجاهل قال حكيم الكلام كالدواء ان اقللت منه نفع وان اكرثت منه ضرر قال لقمان لابنه
يا بني اذا افتخر الناس بحسن كلامهم فافتخر انت بحسن صمتك وقال اذا جالت العلماء اجمال فابصرت
هم فان انصابتك للعلماء زياده وفي انصابتك للجمل سلامة وقال من قل كلامه قبل اثمه وقال اصمت دائما فاحصلا
وقال عود لسانك صمتا واعد لكل كلمة وقتا وقال عني قلم خير من لحن تدم وقال قصر كلامك
تسلم واطل احسانك تغتم قال يستدل على عقل الرجل بتدله كلامه وعلى فروقه بكثره انعامه وقال
يستدل على عقل الرجل بقوله وعلى اصله بفعله وقال جمع الكلام اصعب من جمع الحسام وقال اياك
ونصرك الكلام فانها تظهر من عيوبك ما يغيي ويحرك من عروقك ما سكن وقال في المعال ما وافق الحاشية

چون بوی که دریا باشد شایسته که دریا باشد تا آنکه بگوید که دریا شکر است که دریا خورد ازین ده که دریا است
سوی که دریا خورد ازین ده که دریا است که دریا خورد ازین ده که دریا است که دریا خورد ازین ده که دریا است
ولی خبر از جان و هست یکی است خیرش بی و بت برست یکی است بیکه ممکن حق بخت درستی که دریا خورد ازین ده که دریا است
بگویم روز بعد بخت شکر را در حق بگویم سم ازین ده که دریا است که دریا خورد ازین ده که دریا است
تذکره من از آن ده که دریا است برین ذل بفضل لا یقبل و جانب صدقه من لم یزل علی الاصله و روی الفضل
از خواجه اگر عادت اقبال تو بود مانند الف بیخ خم و بیخ ندارد بسیار تفاخر می کرد که دریا خورد ازین ده که دریا است
بجسمت عجب نکره که بخت یکی که دریا خورد ازین ده که دریا است که دریا خورد ازین ده که دریا است که دریا خورد ازین ده که دریا است
بیخ خود بیخ خدای من بود بیخ خود دیدم در دین نبود رخت بندار رختخانه بازار روزی شش باب دل و نیاز
بایمن تشریف باده نیاور زینها لیکن الترف رفیع الطین اذ الدش تشریف الناس کلهم فانظر الی ملک فی حق لیکن
خود شوق بیخ مباحش و لاف زدن که زمانه جو تو روان زاد ان ضایع که او بکن میگویند در نهاد تو این نهاد نهاد
ست ممکن که این است ترا دیگر را از آن فروز تو داد و ما ۸ م فی الشجاعه حالت اهل العالی اذ القیم
الغیر که دریا خورد ازین ده که دریا است و ما ۹ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۰ م فی العالی اذ القیم
صفا کانهم بیان موصی و ما ۱۱ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۲ م فی العالی اذ القیم
حالت النبی علم لا یقبل القادر العبد و اسما الله العالیه فاذا القیم و ما ۱۳ م فی العالی اذ القیم
و ما ۱۴ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۵ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۶ م فی العالی اذ القیم
یقین عشت ادعیه و ما ۱۷ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۸ م فی العالی اذ القیم
فی الحرب و الاغ عند الحاجه الیه صل بیخی لتاید فی الحرب ان یكون فی غیبه اخلاق من الیهام شجاعه الیهام و قلب
الاحد و حله الخیر و دروغان الثالب و صبر الکلاب علی الجراح و حراسه الکوک و جود الغراب و غاف الذی
وصف اعران قوما فقال ما لاولی الامر و انما سئلوا این الاعداء و ما ۱۹ م فی العالی اذ القیم
و ما ۲۰ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۱ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۲ م فی العالی اذ القیم
قیل المکیده فی الحرب و ما ۲۳ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۴ م فی العالی اذ القیم
و ما ۲۵ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۶ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۷ م فی العالی اذ القیم
و ما ۲۸ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۹ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۰ م فی العالی اذ القیم
و ما ۳۱ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۲ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۳ م فی العالی اذ القیم
و ما ۳۴ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۵ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۶ م فی العالی اذ القیم
و ما ۳۷ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۸ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۹ م فی العالی اذ القیم
و ما ۴۰ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۱ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۲ م فی العالی اذ القیم
و ما ۴۳ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۴ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۵ م فی العالی اذ القیم
و ما ۴۶ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۷ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۸ م فی العالی اذ القیم
و ما ۴۹ م فی العالی اذ القیم و ما ۵۰ م فی العالی اذ القیم

دریا خورد ازین ده که دریا است

زهی جمله قدرت اغور نبرد شکست دم صبح در کام شام زنجالی شیران برین کوه ملک در کام شکان برآورد
و قلم ابد الاغور است بدن المینه او جانما جلست علی درو الموت بنی و قلت لصحبتی شرترا کر اما
بیشتر از پیشه شیر آوردند بیجان به از جرخ زیر آوردند زنده مردان خدای من زمان زمانه باشد در میدان می آمدی تیر باران بکود
یا بود همچون زمان رنگی بوی شکر یا بود مردان اندازی کوه میدان کلن یا بود مردان جود کوهان زیر پای بخت آردن آساز کوهان جودان
شعیر تو عورت بدو از آن مرکز کنی بر جسته درو کلن چنین گفت بچه را نوه شیر نه فروز ما که نباشی در پس
بیرت که از دستم بود ایچم را او را ناید اجل رو کم را بیست که خالی کند از فرسنگی از مردم دیده دیده مردم را
مر آنکسای ندر در تکار خانه ملک بیتی که مالی از درو بر جسته درازد من رایت اسس مات شام و نماز بالقره الحسود
صفت که در قضا بر می جوید بیکار ترانه از خود می جوید بر تن و کوه خویش را عرضه بجان در آن روزی جوید جود
عکس حق خیر با قوت تو نش کر کند جود خورشید را بر صفت کوهان خضاب منج خواند کرد و در بختان کان لعل مسلک شوق و در جود
جان در یزدان بنام منت زمین بخت و کوهان کلاه منت اگر خیزد اندر جان رستخیز نبیند کسی بخت من در کوهان
بیکه می نا حدی نماید که منشور رخ را بر خواند نبیند زمین دشمن بد کان بجز درو شیر و بخت کلان
جهان آفریده یار منت سده ولت اندر کلاه منت و ما ۹ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۰ م فی العالی اذ القیم
و ما ۱۱ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۲ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۳ م فی العالی اذ القیم
و ما ۱۴ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۵ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۶ م فی العالی اذ القیم
و ما ۱۷ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۸ م فی العالی اذ القیم و ما ۱۹ م فی العالی اذ القیم
و ما ۲۰ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۱ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۲ م فی العالی اذ القیم
و ما ۲۳ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۴ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۵ م فی العالی اذ القیم
و ما ۲۶ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۷ م فی العالی اذ القیم و ما ۲۸ م فی العالی اذ القیم
و ما ۲۹ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۰ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۱ م فی العالی اذ القیم
و ما ۳۲ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۳ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۴ م فی العالی اذ القیم
و ما ۳۵ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۶ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۷ م فی العالی اذ القیم
و ما ۳۸ م فی العالی اذ القیم و ما ۳۹ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۰ م فی العالی اذ القیم
و ما ۴۱ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۲ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۳ م فی العالی اذ القیم
و ما ۴۴ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۵ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۶ م فی العالی اذ القیم
و ما ۴۷ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۸ م فی العالی اذ القیم و ما ۴۹ م فی العالی اذ القیم
و ما ۵۰ م فی العالی اذ القیم

دریا خورد ازین ده که دریا است

دریا خورد ازین ده که دریا است

دریا خورد ازین ده که دریا است

دریا خورد ازین ده که دریا است

فلا يمكن جارا فاجور مصرعه ولا يمكن ظلاما فادله محض عدل كذا انك دروایت دل و میفری زنده عادل
و ما من بد الايد الله فوقها و ما ظالم الا سبيل نظام كرت بايد كه زوينا بر انصاف حقى تخم انصاف به جاى باقى
لا مال الخيرة بالشر ولا محض الدارح الا ما ذرغ بادشاهى كه طرح ظلم انكند بن ديور ملك بويش عجبكند
اذا شئ الامر تضار حق فان الذنب فيه للوزير لان على الوزير اذا تولى امور الناس تذكير الامير
دوران ملك ظالم و فرمان قاطعش جندان نبرد دوران كه بر ايد عدل و عدله امن الرعية حتى ورق الورود من سيم
كه درون فرودگاه كرازيان تبغ و ايام تركوت زه از كرون كان از غصه غن كرفت جو ظلم را جگر و زنده بازمانه جگر عدل
شهر عادل بود زحمت سال عدل سلطان از زراعت سال الناس اكيس نمران ميداد بطلا حتى راد اعنه انما احسان
جنان نماند و انما عدلت مانده بغير كوشه صلاح و عدل كوشه كم شامل عدله فى الارض يرعى مع الاسد التوام فى المسام
دور عدل تو سون دوران دارد كه شش جركند بر دل لطيف حيرت و العدل نكته على الانام جناحه فضلى انما لا يصول الا بوجل
جاست عدلش كه اين بناز بخشد همي كيك در برابر انما ان باور المعداد ملكه و العدل ان باور المرسوم عوراني
ان الاصاب حسر و سى كايه فان ترون فذلك الفضل نقصان زعيم سطوت او بوردت كه بريد بمرغ ماؤد و برون نياور
بعد معدلتش عالم انجاني خوش شد كه بويكس نكند شب بوي بخر خيال جنانك طايه در پناه جاد توند تود پناه تواد و جان پشاني
نبايدت كه پريشان شود تو اند ملك نگاه دار دل مردم از پريشاني
لطف بكم جاره بيجاره كند عدلت ستم از زمانه اولاد كند در ستم عدل و بصارا بنود آن زمره كه بريد من كل ياره كند
شني كه خطر رعيت نگاه مى دارد جلال باد خواش كه فرود جابايت و كونه راي حلفت زير و مارش و كونه بريد من جود و اوفه سلامت
كه از رعيت عدل تو با جركود جبا بخر من كل برياورد نيا زعيم عدل سياست كرت رسد كل بويكس نكند تقاطع مسافران جبا
اي رعدل سرخ اويت تا ابد كه بارادى زرد از جركود عدل تو شش ستم جوان بريد كز جاني برخاست رسم داد خواه
جاست تو شش تيره را اگر خواه از زخم خنجر خريد نياورد و طر از ملك تران طراوتت ز عدل كه تا ابد ششيد بويكس نكند
ز عدل شامل و انصاف و افرت برخاست بحد و دلت تو نام شب بوي خيال ايا شني كه ز امداد ششيد بويكس نكند
ماند انچه دلت تو شش از انك زعيم سيم بعد تو برياورد بران شني بديل زرد ششيد كند طراوتت عدل تو شش نوزدي
اگر شني جاني فضل كشتي از عدل تو جود ببار نوزد در عزم سيم كوش بشيد فرماؤد مكر زير و زعيم عدل كذا شست رستي به جود نوزدي بويكس نكند
زيم شني كه ز قهر زمانه اين شد كسي كه در جود عدلت زهاري زيم عدل تو لا بركت و قال ثابان زمانه مى كند لست سيم كاري
شني بعدت جهان جاني دلشاد اي جهان را بين جهان باني كه بجز زلف خوب رويان نيت در به ملك تو پريشاني
جاني ملازم عدلت راي مديارت كه چشم نكته بنيند بجز بدياري زير سياست عدل تو اسانرا نيت مجال انك كند بويكس نكند
ما من في مقام الاطلاق و حسن الذكر عالى عالى و انك على خلق عظيم عالى اني علم ان احسن
و اناس اسلام احسن اخلاقا و عالى طوى من صفت خيلتته و حسن سيرته و عالى خالط الناس خلق حسن
و عالى من حسن خلقه فقد حصل نعيم الاخرة و من ساء خلقه فقد حصل عذاب الدنيا و عالى
لا تعاسر شئ خلقى فاني طبعك سيق طبعه و انت لا تدري و عالى حسن الخلق و كلف الاخرى و من عالى
الخلق حنت خلقى تحسن خلقى و عالى حسن الخلق زمام و رجه انه في انف صاحبه و الزمام بيد الملك بحره الى الخيرة
بحره الى الجنة و سوء الخلق زمام مرطاب انه في انف صاحبه و الزمام بيد الشيطان بحره الى الشر و الشر بحره الى النار
و عالى ما وضع في ميزان الخلق الحسن و عالى عليك حسن الخلق فان حسن الخلق في الجنة لا محالة و انك و سوء خلق
فان شئ الخلق في النار لا محالة و عالى ان من كمال الايمان حسن الخلق و عالى انهم محتاج الايمان و محتاج الاحسان

ايحسب الحسن الخلق احب الي الناس من الكريم الذي يخلق و عالى الجود جودان جود بالمال و جود بالخلق فاني في جميعها الشئ خرونها
و عالى من حسن خلقه طاب عيشه و دامت سلامته و قلت عداوة الناس له و عالى من حسن خلقه
حسن خلقه و عالى من حسن خلقه يفسد العمل كما يفسد البصر العمل و عالى من حسن خلقه استراح و اراح و عالى
الشر شئ صين وجه خلقى و كلام ليقى عالى كعب الاجار كعب في التوريب لكن وجهك للناس مبوطا لكن احب اليهم
من يعطيهم الذنوب و الغصه عالى الاجنب الا اخبركم بالدار الدننى الخلق الرضى و اللسان البديع عالى خيم
انما يخلق اسم الانسان من حسن خلقه و سى الخلق من البهايم و عالى لو جيني فاجر حسن الخلق كان احب الي من
يعجني عابد سى الخلق و عالى البشر اقول البشر و عالى ان الناس اذا حسن خلقه خف على الناس و اجتره العباد
اذا ساء خلقه متعوه و عالى كه عزيز اذ له خرقه و ذليل اعز خلقه انهم
ان الولاية لا تدرم لو اجد ان كنت تكسر فاني الاول فاجر من الذكر الجليل غايبا فاذا عزلت فاني لا تغزل
ترام نيك طلب الى راجع وقع بود كه من مانده و انرا بى تبايود درم نماند و دينا ز نام نيكه نوز كه بس نكند بركان بجز شايود
فاني كذا الذكر الجليل تدم به فاني سوي الذكر الجليل تبار من النفس و احبها على ما نيتها نقش سالما و القول نيكه جميل
جود دست دست نيت به نيكى كردن و زير نيت دل برون آوردن فرصت به از دست كه كرفت شود فردا كند سودا دست خردن
الف المودة نكته نكته سى اللسان به صبيحا مرضعا باري جوشانه مشي اي بخرد افسانه نيكه شونه افسانه به
صفت شملما تصفو المدام خلاص و رقت كارتق البسم شاميه بشير من زباني و لطف و كشتي تواني كه بيلي بويكس نكند
تخلق باطلاق الكريم و لا يمكن على حادثات الدننى تلوها و كن متريزا بغيره بالخير و النهي تفرج الجليل الذكر في الناس و المنى
ترا ايد اين زور بازو كه داد دل شير و فرزندك و فرزند و ان دادا نكته فرماؤد خواه بكيه ي باري ز تارايك جاد
ان الفتوة علقني شيعه تنه الضياء الى الشهاب الثاقب عمر باقى طلي كذا نكته نامي كود كرم از ادي كم عمر نيايد سر كودت
محبتي في جميع الناس ان كرت اخلاصه الغر حتى في اعاديه بر سه خلق سرفراز بود سر كودت ياك دامن بود و رات او كودت
شانه وجه المود خير من الغنى عالى اذا اعطى الغنى و مفضا كرم المود بعد الموت حدوثه سى ديسق شنه انان سر كودت مودت
يكيتي نماند بجز نام نيكه بويكس نكند بويكس نكند بويكس نكند بويكس نكند بويكس نكند بويكس نكند بويكس نكند بويكس نكند
جود حديث يادگار بستر يادگار بستر بغير بستر بغير بستر بغير بستر بغير بستر بغير بستر بغير بستر بغير بستر
ذكر الفتى عده الباقى و حاجته مانا و فضول العيش شال و عالى بويكس نكند بويكس نكند بويكس نكند بويكس نكند بويكس نكند
جود جاني كه جويده ان نماند رواد ادي كه نام به مانده بنه ذخيره نام نكود جودا كان نيت كه جاد و انه كسي در ميان كار مانده
فاحسن الحلات حال امره تطيب بعد الموت اخبار بهر مذنب كه خواهي باش نيكو خود بخنده كه كود نيكه جويكس نكند بويكس نكند
تتم على خيم الغنى و فعاله خلايقه في المبتدى و شاميه كز زبانت خوشت جمله خلق در وقت برادران توند و زبانت بويكس نكند بويكس نكند
نكلامه ياد مود طبعه و يفضل ما بين الرجال الطبايع طباع منهم ناقص و زياده ولا يسيون في كفتن الا صبايع
شادمانى كزين خوشن جويي زانك دينا و ناخواه اكر كود بهي كن كرمي بركد با تو كه داند كرمي كز بد بهي به
بسيم كل جود خلق تو بيسي دارد بعد زباني بستاند نكته شال كل صد بركي كونه ديد از خاك سياه كز خلق تو كند با و صبايع
خوش عالم ازاد كي خوشن جويي دين مقام در اكر بشت جويي شكرانه را تو نيكو بويكس نكند بويكس نكند بويكس نكند بويكس نكند
حيثه نعمت دينا بويي ان يازد كه او جويي بديا نيكو سارو دران مقام كه ايسي از كسي سدش دران كوشه كار نياور
ازان درخت جين سياه دارد و بار و رست كه ميوه بخشد از اكر نكته ازاد عالى
عالى الله تعالى و عالى نيكه حديث ضيف ابريم عالى رسول الله صلى الله عليه و آله ثلثه امام فاسق و ذلك صدته

[illegible][illegible]

هذا القدر الذي أخذنا خضابا من عظم الخنزير المالح المسمى بالمشع

اعنی الاغیاء من لم یمن بحرص سیرا و قال ان الحرص مستعمل الذکر قبل اذراک الاغنیة و قال لا راحة لحرص
والاغنی لقی طلع قیل حکیم بالال شیخ احرص من ان تبخال قال انه ذاق من طعم الدنيا ما لم یذوقه الشاب قیل الفانح
یعنی وان جاع و الحرص فیر و ان ملک الدنيا قیل صلاح الدین فی الوریع و فاضه فی الطمع قیل من طلب الاغنیة
فاثمة ما معینة قیل من اراد ان یتیش جرایم حیوة فلا یسکن الطمع قلبه قال فینوف البسید ثلثة عیدق
و بعد شهده و بعد طمع قیل لاشعث الطامع بالبلغ من طبعک قال ابی دحان جابری فاشد قیل لا فتر کا حرص قیل
لا تطعم فی کل ما تمع قیل لا الطمع نوله الرقاب قیل من بعد مطعة قرب مصرعه قیل من آمن بالافره لم یحرص
على الدنيا و من ایتن بالجازاة لم یثر على الحسنى قیل الزم الوریع فانه یورث الملك و اجذر الطمع فانه یولد الملك
قیل خیر الناس من افرح الحرص عن قلبه و معنی مراد فی طایفه ربه قیل الطمع راس الشر و الوریع راس الخیر قیل
الحرص ذل عاجل و الطمع فتر جائز النظم حرص کم کن که عقل و دانش را بدتر از حرص چشم بندنی نیست
اذا ما شئت ان یتیمی حیوة خلوة الحیا فلا تبخل و لا تجح و لا تحسد على الدنيا و دام حرص جدر کن که صد هزار رخ در او فدا که یکدانه
دع الناس قد طال ما اتفقوا و رد الی الله وجه الامل و لا تطلب الرزق من طالیه و اطلبه من به قد کفله
دع الحرص على الدنيا فی العیش فلا تطعم و لا تجح من المال فلا تدر من لمن تجح فان الرزق مقسوم و کذا المراد لا یسغ فیتر کل من یطعم على غیره
دنه ان طمع برکن و این پایه بدان سر کام که مت جلد زنا کایت مقام الحرص لیس لشیء و داء الخلل لیس له دواء
حرص کم کن که عقل و دانش را بدتر از حرص چشم بندنی نیست قد شاب راسی و راس الحرص لم یش ان الحرص على الدنيا لقی
می میرم و بختان نظر از جیب در است تا آنکه در نظر توان کرد کجاست میکن جوی در همه عالم می رود و در قنار رزق و اصل و قنار
لا تخضن لخرق علی طمع فان ذکر و من منک فی الدین و استرزق الله قافی خزائنه فانما الرزق بین الکافر و المؤمن
ان الدین انت تزوجه و نامله من البریه میکن ابن میکن فکم دنت و رقت و استرقت فضول الحرص اعناق الرجال
طمع بر کن شیر ان نهد بند نباشد مردم طامع خردمند اثیب حرص شیمی بی فراز است درازی امل کانی در از است
اذا طمع الم یسجس حر علة ملائمة و علاه مدون مشا انجا که دانه طمع است زبردانه نگر که دام ملاست
ان و ان کان فی ثوبی ذوق عدم فلم یزتها حرص و لا طمع و من شغلة بالهوی نظراته فلیس له حتی المات فراخ
جیند از و از و را سرگز نشود و اد حاصل مستقی تشنه را نکود علت وجود آب زایل
آن شیدستی که در اقصای غور بار سالاری بنیاد استوز کنت چشم شوق دنیا دارا یا قناعت پر کنده تا خال کور
مقل الفی ثمرت مال و اما لوارثه فائز المال کاسبه محاسبیه نفسه فی حیات و یتیر که نهبا لمن لا تحاسبه
اذا انت لم تاخذ من الناس عهد قدها فی راحتیک الاصاب شرب بطرف المادح لبقیة علی ریق و استغنیة المظان
هر که برخیزد در سوال کشاد نباید دید از مند بود از بگذارد و بادشاهی کن کردن بی طمع بلند بود
بدوزد شره دیده هو شغند در آورد طمع مرغ و مایع ببند و باجم الاصول الاغنیة لمن عاش بعدی و اما تا بر اذنی
تم الله یا علی ان یرى و من دون ذکر ربی الاجل و کم آیس قد اناء الرجا و فی طمع قد لواء الامل
اسیر بند شک را در شب بیکر در خواب شبی نعهده شکلی شبی زده ای دیده اهل فرد شوق دنیا پر نشود بختا بیکر
کوی اوی جس با سوز گتم سر خطه هزار غم بس اندوز گتم چون جوج برانم که بر صی بس این روزی شب اوم و شبی روز گتم

مادہ طلب بدیدہ ناموسم جو ریشہ می کند تک انوسم مردم نزع با کسی شکم مردم بطع و خشی می کشم
 بدیدستی نذر بر کسی دل کردل رواشتن کابریست مشکل رامل رابا یکنی در ابل ندیش میج مرطع را یکی مر جاکو میجای بر
 دل و عام بود بر ذره بکند طع تا توان کرد
 طع و بکل و دوس سوت و غنم حصه و کبر و قد و میوه غنم و دونه اندون تر ساخته نشانی در درید
 ماد ۷ فی الجین و التفرخ قال السراج والذین یاتون ما تروا و تعبدون و علیهم السلام و علیهم السلام و علیهم السلام
 ما و جیس فی نفسه خیفه موسی و ما و سلیقی فی قلب العین کوز الرقب با الشکر ما و النبی علم شرفانی
 الرجل شیخ یالغ و یقین نعل و ما و الجین و البراء شیخان یضعا اید تعالی حش شا، قال علی لم یأخر حصال
 الشاء بر ر حصال الرجال و می الرض و الجین و البخل النظم بر الجین و ان البخر فیم و مک و خدیج البقع البقع البقع
 باب ۸ فی البخر
 قال رسول الله صلعم البخر اشدکم ان یکب کل یوم الف حبه فماله دیکت قال یسیر ما یسیر فکنت له الف حبه ادریک
 عنه الف خطبه و ما و علی لم یأخر اذ البورع و ما و من یغنی بیهون غنی علی الاخوان قال البخر التو انی
 یقین القاهر و ما و من دلائل البخر کثره الا جاله علی القادر النظم
 و ان التو انی البخر یبینه و سانی الیهما جین زو جها مزا تراشاد و طیارتم قال لیا اکی فقفر کالاشکان لاله البخر
 لا یخون و لا یدخلک مجوه فالبحر یذهب بین البخر و البخر و لا ترکن الی کبیل و بخر محمل علی القادر و القاهر
 سایه پرورد راجه طاقت آن کرد و دایم دانی تبتال ست با و بخل فی کند پنج بار د آیین جنگاب باب ۹
 فی سوره الکاف و البکر قاله تعالی فلیضکو کثیرا و لیکو کثیرا قال النبی علم لوتعلون ما علم لفضکم قلیلا و لیکتم کثیرا
 و ما و علی لم یأخر فی الاختیاج سلم من لا یو جاج و ما و لا یغنی کالذکر قال الکافر رث عکده اعظم البکر
 و سلم من طابع طرفه تابع حقه و سلم من سار غره رج علی سمه و قیل من طالت غلته نالت دولته و قیل
 من نال ملک طاب ملک و قیل من زرع العدوان حصه الخیران و قیل من طال عیاده طاب عیاده قال اطلاقون
 اسود الکاس جالا من الیقین اعدا التو و طیه و لا یقین بر احد لسو و طیه
 ای برادر تجرت را مقتدای خویش کن در ره کار می خشی کشتد بران کن بر دودل از جرم باره که از از دود کند کاره
 سر کبی تجرت کرد و کار عظمه در جرم خود بسیار باب ۱۰ فی ذم البخل و الکسل قاله تعالی ۲
 خلق لان من یزجج یاریک ایمان فلا تقبلون قال النبی علم البخله فی الشیطان و اتانی فی امره و ما و لا یجتمعه
 التعداد و الکسل فی نفسه و ما و علی لم یأخر ضربه من الجین لانی حاجها یدیم فان لم یدیم فجوتم متکلم و ما و حکم
 من امارات البخله حسن البخل و قیل ما اشتار الکسل من اختار الکسل یتسل من دام کده خاب الله و قیل
 من عمل اجتهاده حصل مراده و قیل کف بعلی عیاده ساسان الکره بکره و التو انی عکده و الکسل شرم و الاطراد و البخر و طایف
 خیر از اسد رابن و من لم یجرت لم یعلف و قیل الکسل و التسل ثمره شیخ فی البخله و الکسل و قیل الکسلان یجتم و البخل
 طیب و قیل من کب البخله لا یبش الکبه و قیل البخله یفر الاصابه قیل من البخله الدامه النظم
 تامل و لا تجل یومک ضایعا لعل له غدا و انت تعلم دل و غزاد و در اراشت فردا بشتاب اندر آید خواب
 کبشتی ویران گذشتن براب به آید که در کار کردن شتاب سر کوه تخم کاهلی کارد کاهلی کافوریش بار آورد
 و الکسلان فی الخیرات طلبها فلیس سید فی الخیرات کسلان و لا تکتی بخلانی الخیره طلبه فلیس یجد قبل البخله ویران
 و من ترک الخیرات اطلات فایس سید ادا تبار قد یدرک الثانی بعضی حاجته و قد کون مع البخله الرزل
 اجد و لا کسل و لا کفر غافلا فندامه البقی لانی یتکاسل و اذا سمعت بامر غیره فانتد و اذا سمعت بامر غیره فانتد
 تو جین غزوه و کوشه نشین می باشی کافاب ملک سایه بند بشل بس توقع بدت نعت و جنت زکسان خیره اقام طع و کب سید باطل
 بدین ان بر دوت و نه مرکز که خواهد دید روی نیکه خجی که آسانی کزیند خویشی را زن و غزوه بکارد و بخت
 بخت خویش را در میان که آسته بخت برادرشانی سمند باد با اذ کدر فرودماند شتر بان بختان آسته می راند

July 18

وكانما القانون في غشيق الدهي
صت براه جتيمه و شافه

و
د
ح
ط
و
م
ن

تو بگویند این را که
تقصیر من است که
از علم غافل
شدم

باب اخبار من احبته عن ^{مسمى} بقدمه وجموعه
الاخر ^{فاما} اليها
وذلك اليه ^{تسوق} بالوجه

خسته را اصل و کتب شد دیده را محض شمشیر عهد من با تو نه عهدیت که قصیر بدید بستانیت که هر که
 لکن کنت عتی فی العیان یقیلاً غایت عن قلبی در کوی غایب اذا اشتاقنا العیان منک لظرفه قللت فی القلب کل ما
 فیه در همه افرازی سکنیت که نه آن فیه معشوق بودی فوفانی تو که کرخت زنده از کل مرز محال و هر دو فانی
 اتی اذا طمع الاجتهاد و اصل موف بعدی از جفا حاشاکم بد عهد بود که یار درویشی در عهد تو انگری فراموش کند
 تعلق روحی و جفا قبل خلتها و من قبل ما کما طافا فی المهد فزاد کار زنا فاصبح نایما و لیس اذا امتنا لم یخص
 جان محال من اندر مصروفی کوی که از خیال تو دارد نهادن بیکر جوی خسته جوی می می حاصل فاصبح لعل کل شغل باشغلی
 و من جسدی لم یکن لحت شعرة فاقربها الا و فیه له فعل و حکم آیات المحبة بینا و آدم بین الماء الطین و اتع
 فایما کنت فی مکان علی الی و جیک الثقات من فائت ان یزکریا فکل اوقات فورات
 هر طرف که نگی می کنم ترا بینم از آنکه در نظم جزو کسی می آید رسول العبدی لایدر که اندکی العبدی لقد اقصرت لیلی
 و لو اصبحت لعلی تدب علی العضا کان منی حدیث اولیة لیکن کنت تجفون و فنی مودتی و ما قد مضی فرسایف العهد
 فاتی علی النور الهی قد عرفت یتیم علیه السلام فی اول غر العبد الحسن مسیح خاتمه الحجاب و کایه غرض و کمال
 تناسبتیم عهدی و لم انس عهدکم و اعرضتم عنی و ما کنت یزنا هنیئا کم نور الشرف فانی فی خوا و انیران الزمان فعدبا
 و اصبیح بدادی و من منور برانم که از عهد خود میروی عالمی نروشم سلام علی من لا یورد سلامی و من لا یوافی موصفا کلامی
 و ما ذا علیه ان یحب مثلاً و یس متقی با بدام زبانی فراموشم جان کوی که بیاضی نرمانی طرق دوستی با بدام زبانی عهد دوستی
 بیاد و دستان ریاد نادی چنین شد طرق دستاوی اذ کنت الخلیل الی خلیل فحق واجب رد السلام
 اما الوفا و فنی کنت آمله فایضه که لواجبت با کتب کیم که زمال با نرسی خبری از حال خودم هم خبری نرسیدی
 رعی الله ایا مضت لی بترکیم کانی بهاد کنت فی جنبه اخلد و کنت کیم عید او للعید فرمته فاکم ضیقتم فرمته
 و ما بال کتی لایرد جوابها فعل اکرم الایامیل بالرد بنامه که کوی یاد آور از من که نه تنگی از آن خیزد نه عاری
 مکن یکبارگی بار فراموشی که جز بر بد نباشد دستاوی شهدا فاکم فتنی عینا بزور و غیبا فاکم فتنی لایکتاب
 و آنکه همت جان می ورزد بسلامیت هم غی ازود لا تو خور عن الجواب میومی مثل و سه ساعتی مثل شهر
 حاشی به لاجل عن العهد و ان لعقب الوفا و بعدر ایکنذا اصنع انکرام ایکنذا نخر الزمان
 نه غیبت عنکم فلا کتاب و لا رسول و لا کلام از تو نه رفته نه سلامی نه بر شستی انصاف کنت باید بایستی
 بنحی فر اجد که بنحی و بنحی بالتحیه و السلام بعمر با بدامی نمی کنی یادم درت شد که فراموش کردی یاد
 اعلیک اعتب ام علی الایام فکلا کما مستحب الایام قطع الزمان و صالنا من ایتکم و قطعت انت فواید الاکلام
 و اذ کنت البقیة الی حدیث فعدو جاب الجواب علیه رضا سلام فر سلی می رسد تا خود فراغی ز سلام نیست سلی
 السادس فی المیزان من سقیای عهدنا الی کانت لنا عهدا بحیث یو کبر میثاقه یا جبر یا طیب یا نسیا عهدنا

صبا جند ان توقف کن که یک طار بنویسم و یای زین ل بر خون بود و نویسم سلامی کستم بامی میر خون می کرد و بنویس خسته
 نوشتم قصه در دم بعد دفتر بسوی غنوزم دل می خواهم که دیگر بنویسم اگر حدیثی می گویم که نویسم غم عشقش یکی اندر خواجه بود
 فراق حشاکه بنی که بادی می کند شاید بخون که بر سر سر کن و بر باز او نویسم جانم ناز و دلی میشتا می دید که ترا غمت که در کسایت
 ای که الفاظ غلب مغنویت کرد و تا راجع بود منظوم نه درین علم در ضمن علوم تر ابا می و دیگران ماموم
 و مال من بعدی عن الخضره الی برونه ادکت فاضیه الوطر کمال نبات المار جت غیروا و مال نبات الایض اخطا الفطر
 سلام عاک طیبه عند قول نسیم العبا جارت بریا فزینل کلا لاقبال عابا جدر عام ندیم فی المیر و فی المقام
 ینی الکلام و الا حیط بر صنفه ایلحیط یا یقنی بالانفید اذا اخذ الترکاس خلت یمنه شتی نور او شتم جز سر
 سلام علی تکم الخلاق انما مسئله عن کل عار و ما شتم نذکر بالوقاع اذا انیسنا و نکت کلا غفل الکرام
 کذا کلام لم توضع فتا سراج الا شقاق ان سکت الکلام اقبل ارقا سار فیها جالها کلین بار و ارضها جالها
 و قد کنت لا ارضی بوصول یقطع فیا ان ارض لو امان خیالها ای که سر فراموش نکند بیعت از بند یاد می آید مندر
 به دعای تو کیم وقت بیداری به خیال تو بعیم جوباشم اندر خواب بسوی صدر من میخ طاعتی نیر که رفته نبود از عاشق
 روز در سن شاد تو می زیم تعلیق بشت و طینه و مدح تو می کنم بگوار از یاد تو نیست زمان فارغ یا می شوم نام تو می گویم
 یاد کردی من و قدر را بنزد منی که خدایت بکرم در جهان یاد کند رفت انکم بر تو ای بود یا سلام مرا جوابی بود
 حال دل خویش در فراق رفیع تو من شرح برادم تو خود می دانی حق تعالی که مالک الملکست بیست و ملک غیره مالک
 برسانه و اخذمت تو از عاقل علی ذلک رسیدر شمع کلک مسیح خاصیت بکثرین جان مجلس ششاق و
 خبر صحت بیان و حسی عهد تو داد جواز مجاری حال تو کردم استطاق سر انفس بکرم خدایان بیان نزار جان کرام فدای آن میا
 منزع امد دل را برین نامه تو زبیر که یافت از دلطف قوت و ترحیم نسیم زمت او کرد طبع را غم نسیم کنت او در روح و ترویج
 به معانی الفاظ او غیبت یح مه شواهد الفاظ ان لطف و دلچ از منی کلام ترا وقت عصای کلیم زنی جابر ترا قدرت دعا و حج
 بر چشم و سرش نهادم و می کتم ای نامه دوست بون مستقر داری کش می کتم جود لب بر کش می نهادم و افسر لب بر
 خوش فرم و در با بگو باخ زوایش فرور زنده در می جرایخ روز جوانی طرب زای تر ز دیدار جوان دلاری تر و کز زنی
 بسته شده دیرینه رسید اب حیره ای که از دست بدوش زنی بی خبری افرازی نادره در زمان از سر لطف جود بود بار که بر سرم
 دل ضاعت نمی کند بخن دیده را خشی می شود خیال یا نسیم السامال بانه بلوغ ماحول المیتیم المشتهام کل انفس و لذه و سرور
 قصه بکنم که بی تو عالم جونت دور از تو جانم که کوی دراز تو بسوی حال قلم خود قیام خیره روشن با کت کرام حال منت
 حال دل فر تو به شناسی بیغام و سلام در کفجدر چون دلت بر کلمه عبارت می رسد بوسیده بهترت کف پای احتضار
 دل خواست که کسب غم ده کنت خود کابری که کران مژده آغاز مکن تشریف بهریت روح پرور بومی زودان عزیز تر بود
 در دیده بر صفا در دیده اگر نه جان بهر بود چون نامه خدمت تو خواهم بیوست ای کاش می در کسک نامه می
 شرح شوقم کجا تو انداد قلمی که دلم شکسته ترست تا ز دل دوست جدا مانده ام در کف صد گونه بلا مانده ام
 ای نفع او زنده با ندم و لیک مردم ازین غم که جدا مانده ام که به اینستی که فرقت تو این چنین سخت مانده و لوز

در باب که می تواند فی داند ساخت بشاک که تو جان فی داند زیت و در الرسول از جیب کتبی بنویسند و در سوره
سرب خط تو نماد بهم پیش کن خط تو نیز تمام بر سر آن بیت که از تو نیست ما را نه دوستی و نه دشمنی
بجان الله بطالع من نکرست زمانه بی و بای میست نغم تا تو فراموش نه کرد یاد نه بود که بایاد آید
سر که از یاد فرخته فراموش شد آنکه سر که نتواند که فریاد کند بهمیدی که اودام برستم که دل خالی از خدمت نیست
خبر آمدن یار یار آوردند قدری زان دل مارا برادر آوردند سپایون نامه تو نشنایت جویان نشنایت
از تو نه سلامی نه بیانی نه رسول اینست نشان یار از یار ملول آنکه سر که نبرد یکی نامه جواب در نامه دیگر آن سلامی از تو
شال عالی بخودم خون بنده سپید قیام کرد و بر سپید و برودید و ای که سر که تو بایه حکایت از جیبش که جیبش بنده بنیام بر سر
خون را تو آگست حاجت بود کاو از السبح عرضه دارد با که از جمله کلفان نمی یارم گفت از جمله بندگان نویسم انکار
میان جان و جان دوست اسرار است که نیست حرم آنچیز زبان قلم شرح غم سخن تو سم باتو تو کس بدست که قاصد تو رسد
بانه که خود بر حمت یاد آوردند ما را و نه کدام قاصد بنیام با گذارد یاد که گفت ز من یاد کنی و نه مرا که تو از یاد سپیدی تا که از یاد
بنامه تران داد شرح قصه شوق تمام هم نشود شمع بعد طومار که جود خدمت تقصیر نه می دادم هیچ تقصیر در حاجت نمی بود
سوز دل خرقم نیارست نوشت این بود کارش آتش کاهی می خورست قلم کثرت را شرح ده سودا و سپاه من که در کار
گفت راست نیاید فدای اندویش که فرج بکوه بیدارت از تو منم سلامی که دل برد زدی سلامی که نو جان شود شادمان
کوز فدای یار کند یار در کار ما سر فدای یار رسالت رساند حوت موقوف یاد اوست خوشی و لم و دیگر از بندگان خیر کجا یاد
کان بر که دم خواست دور از بر تو کمی بکام نکرد زبانی خویش جدا گفتی که دل نیک تو خشتی است آن عکس در اینست کاندو در
کوته کنم حدیث جنای فراق او کاردت او نماد را باب در از آن روزی که ترا بر سر دم که کجاست تو در یاری فراتم نکرد
من شرح می دهم که جرم بی تو تو خود دانی که بی تو چون باشم فر خواسم که بدیده و سر آیم به تو بر خاک نهم و دیده بیشتر در تو
تو هم که ز آمدن طالت نکرد تقصیر از است بجان رسو تو در حوصله قلم نیکو در از من کاتش میان می نهان توان کرد
قلمی است و دلی آتش که زبان قلم چگونه شرح ده از زبان آتش سر که زبانی نیکو مینماید و غنید آنکه سر که مرا از تو خیر تو در کار
در نامه نشان غم سخن تو توان داد و نیز توان داد بعد نامه فغانی حیف که سر سخن مهر تو افتد در روزی دوری و زبان تو توان
درین دایره دان زنده ام که که کاسی نسیم با صباران دایره میاید نه طریق دوستان و نه شرط مرغانی که دوستان یکدیگر در هر حال نشان
که کمال کنی از چشم عیانت نظری کار در سوارش غم زده اسان کرد روزگار عزیزان که روزگار عزیز درین باشد که دوستان بر روی
باز ای که تا سوز و نیازم بینی وین نام شهبازی در از من بینی نه غلظ که خود فراق تو مرا که زنده گذارد که تو باز من بینی
ای بکام زود تو را جوی خود که باشد که بکام از تو که زنده دهی **السابع** حکایت الی المحب و عذره افام
فی ذکر احب و مذاکر منازله و آیام وصاله اذ که آیام مضیق بنی الفضا اذا العیش غصم و الزمان غلام
زمان محضاضه زبده عیشنا اذا الناس من الکرام کرام اروع و اعدو من یاسیر ترجه اذا ماسی برق و نواح عمام
و کانت بالبراق لنا لیل جلتنا من تاریخ الیالی سر قناتش فرایه از زمان و عنوان المسه و الالامانی بیست
در قیامت که در از حاکم دنیا پرسند که من آن روز که در محبت بنان دم و الله ما طلعت بحسب لا غرت الیاد است منافی
و لا طلت الیوم احدثهم الیاد است عیشی بین بنیامی و لا طلت شرب الماء من عیش الیاد است خیال منک فی الکامی
و لا طلت من خنا و لا طر جا الیاد که در کمر من مانده

کتابت فی شهر ربیع الثانی سنه ۱۰۰۰

از غایت تشنگی که آب خودم در کون نه خیال ایت بیستم حسی نهاده ام خیال رفعتو بنکر که به خوشیش نهاده ام
لیال اللذات یقاله ما کنت لفر ما کنت عو می کانت لثارة فغنی ان عذت عید کت
لذکر که کم باخیر و الله دایم دشواری الیکم لایزال جید یس علی سانی شی علم الله ذاسوی ذکر اکا
به ایام انشاء کاتبا کانت لشره مر تا اطلما با عیشنا الفتور مذخر لنا عانا و در وقت انشاء ایام
در آن شمس که زبانی یک نفس و باقی منور یاده و هم در غیره بود پس کان باخیمین مناسبت عانا با و حسن تر فغان
الشی جالت الایام بین لیلنا فغنی بعین الیکر لیلتیانی که در دوری کان زانو جدا خوانم نه شرم یادم که کمالی سعدی که در کرم
ادنی نیست مگر کالبدی حاجت آنکه که کید که را میل بدیدار توشت دوستان گویند وصف او بگو من در اوصاف تو جویان ششام
لش زحمت دار بنا و باعدت و شطرنج ازین و تقدرا فان علی الحار الذی قد علمته و یحاشی لذلک الصغیران یکتدنا
و کرم که اخطی بخیل بنیام و قد هلت من المشرق السمر خوانه ما ادری و انی لصا بق اداء عوان من جنابکم ام بحر
الاقل لکان و ادری ادری هیا نکم فی الجنان اخلود افیضوا علینا من الماء و فیضنا فانا عطا ش و انتم درود
ستر الله ایام و لیلنا مضیق فایز جی من رجوع اذا الیوم عیش و الا حبه جین و اذ کل آیام الزمان بسیج
سقیایام مضت مجود ما کان اصلا و انما ما مع لوساعه منها یباع شریتها و لو انها بیت لعمری اجمع
شتر الله ایام التواصل بنیام و در الی الاوطان کل عرس خلا فی فی الدنیا بغیر تو اصل و لا عیش فی البقی بغیر جیب
نه ساعات تقصت کم ما کان اطلما و انما ما وقت فلم یبق لنا بعد کم شی سوسی ان تمام ما
ستر الله آیام سعدنا بقرکم و نثر المنی فی دوحه الابرش ضاحک یفنا زمانا و العیون قریر و اصیبت دمر و ابحفون سوا کت
مر که که بنو کلم مسکنش یاد لب لعل تو نویسم هر بس از یاد لب قلم خیانت مت شود کاکشش نام می کشندش به کس
سایکی علی ما فات شکر صباه و و اندم آیام السمر و الذراع صبر ستر الله ایام الریاض کانا لای عقود فی نور الکر اعب
بالاسر لیا و وصلنا و انحر و الیوم اذا انحر و الیوم یاد مر کلاهما لیکر استویا بع ذاک بهذا و نذاکر العمر
کیف السمر و قلبی لیس نیاک و لایله لسانی غیر ذکر اک و است احب من عمری و ان حنت ایامه بک الایوم الفاکر
از یاد تو نیست زمان خالی بایم شوم نام تو یامی گویم که به یاد کنی میجو فراموش نه که مرا با تو یار تو فرادان کار است
تا نفس صیت بیاد تو بر آید نغم و در کمن به تو نظر سو کی میگویم یا حنذا آیامنا الماضیه و عیش فی ظلمک و اضیه
کوز علی السبح نه ایامی اجمادی ذکر المربع و الاطلا و الیوم هان زمان که زبانی یک نفس بود باقی منور یاد تو در خیر خواهد بود
لی یاد تو نیست زمانی تا یاد کنم ذکر زمانت الالیت آیام مضیق تقود فان عدو یوما انی لستعید
خدی که فی دار السلامه اطیب و ذکر کمن علی الشیبه اعذب فانه لولان ذکر کمن منی ما کان یقی فی الزقاق طیب
در مرغی که دیده ام سوده را بر یاد قد تو باش بر سیدستم سنی ز من نفس سرد بر امید کسی که یاد نامورد از ما باها نفس
مر باد که از کون تو جبان گردد بر خاک تنم جو بکدر جان گردد ادا ما کت کت الی کان بیننا من الریاض عاد الیوم سکیا علی سبک
دب و داد الیوم بدین جراحی تبلی الا شواق جبا علی جیب از تو بکشد منزل حوت یاسر انجای که در لاد دوست
فایامنا الا انی توشت و انت حرمه با نه عو می تودت اختلاف فلو کنا لایله و صالها حصل الفراق
الالیت الریاض بعد یوما فاجزه با فضل الفراق فلو ان شخصی عذر ذکر فراق فذکر اکم انی بکل مکان
بانه غشت انجایم داشت و کز وصل تو آسوده ام از برادر ازاد مشغوق یاد تو جانیم شب روز که یاد خودم نیز می آید یاد

زمان بری بزند تو خدایا ببردید و نشاند مرا ببردید و باز در دایم دیدید و در خواب باو میدخیال تو کنم
 ای اندک چشم بد ز جانت رسید باد و ای اندک دل بر وصل رفت آسید باد که من نه بر امید وصال تو دهم بدم بدست مرگ جابه عزم دروید باد
 دوست آیت امید تو خدایم همه شب بادی سخن وصل تو دادم همه شب دلی که چون دل برست آوردم دیال خیال تو نشاندم همه شب
 حسته زبانی و خوش اور کاه که باز آید از دور مرا جانی تو باری بیشک الشوق الشدید لظای غافل احوالا کانک حاضر
 السادس فی تعذر الصبر و الاعراض عنه کیف الصبر عندی صبر لعطفان المار الزلزال
 کر ترا شوق نیت ماریست و در تو اصرارست ماریست گویند صبر کن که شود سخن بصیرت مشک ای و بی سخت جگر فری شود
 گویند صبر کن که بصورت بدیده آری دهر و دیک بگری در دهر که تو ز ما غایبی مابو مستطهرم و در تو زبانی نیاز مابو امیدوار
 خیال بود مرا که تو بر تمام نیت بیازو دهم و دیدم نمی توان بکنم من عشق ترا چگونه نهان دارم که دیده بخون دل کوامی داشت
 و کیف ایاری جبهانی جراحی و صغره لونی بالقصایه لهد و منی بکتمان تیر الهوی و صغره لونی دلیل علی
 کیف غنی المحبت تیر مواء و مقام الهوی علیه دلیل مابن بفاق صبر جانی کند او نیز بدولت تو امروز نهان
 و لعل بان فی شایله مابن من الامواء تعرف و یا ضلای ابنی کتم جکم و ستره بیان احوال اعلان
 و اذا نحت ملوکه زاد ظنون کالمسک یظهر نثره الکتمان الا ان مع الصب عما جسته وان لم یفر یوکار به تکلم
 لبانی عقی فی الهوی و مع ناطق و دمی مضیج فی الهوی و دواعی و کیف طبق الصب کتمان تیر و مای کتم التواجد امرم و موعوم
 اگر چه جدیدی کرده ام که قصه عشق نهان زلف تو منظر اندر استخوان دارم دل بقبل میبست می شود که بقبل زلف جسته خوشیدر نهان
 سر صیحت که کنی بشوم ای یار عزیز صبرم از دوست منزه که آن تو ام صبر بحسن فی موطنه مالم یفتی المشاق و الصبر
 صبرم از دوست منزه و لغت بگذار کین باریت که از طبع بشر می رود فرخ مالوف که با خانه خدا رفت که بکشت زبانی جانی کرد
 گوئی که صبر صبی کام دل خریش که صبر کدام دل جانی کردی سود کند هر کسی که پیشه کند صبر لیک الهوی تو صبر غنی زیانست
 در شایه صبر کردن به بود لیکن که کرد در ذوق خدمت تو صباری تا ز کتم که نکند آب عزم تیر از کو دجل جیم باز از فعل مرکب تو کن
 ای جو بد غر مبه کار سزاید شب که بود تیر هم آفر سحر آید دع الامر بحیو مبتدیان و یقضى عجایب او طمان
 و هم نوم عن ولاء الامور و خل الزمان بتدوان فانک ترخم من قد غنبت و محب من قبح اثار السباع
 فی الحث علی الوصال و النهی عن الفراق تعالوا بنا نسوق فی العمر ساعة فنجنی ثمار الوصل فیها و نطف
 بوصالت که بجز را بگذار که کندیست تو که یار بها و در سر لطف پیش ازین منهای از دعا کوبت بی نیار بها
 بدین الهوی لا ترغبوا عن محبتی فانی بذل الوقع ابنی رضاکم و کفو اغنی التفریق و الصد یعنی فنی مدشان الدنر مامد کناکم
 در بجز با اختیار جبین بکوش بجزان ضرورتی به خود اهرود اذا ما تقطعنا و نحن ببلده فافضل قرب الدار هنا علی البعد
 ای که بی وقت جستم از من میکن باز ای که در حق ز خیالم انویست بحرمه آیام الوصال الفواصل و الا بیات بتها
 شود هیچ کانی مرا که دشمن دار برین مثال بیدی به دوست که به وقت نوبت و هنگام رفتن سوزت سوزی که جهان بردم شود جگر
 منور مدت یک سحر ناریده بای منور موسم بیک وصل ناریده بهر بهانه سوز و غمز و رضی آوردی دلت رحمت یاران ملول گشت
 ای کاشیه القلب لا ترخلی و ذا الوصل بالجر لا تبدلی تو بدین تفریق مابینا یفرقنا الدنر لا تجلی جگرشید ز خا برنده جگرش
 روید که ان الدنر فیه کنا به تفریق ذات البین فاستمر الدنر الشان من فی وصل المحب و مناهیه و وصل المحلک
 و مواصلة یعنی و مار الشوق افرقت احشا کانت فی جرم الحیف نسیم اتنی کما الممن روتة الصبا فباتت و بتنا و الدنر
 المنة تیر که در آغوش نیت آیت که ختم ز غمش در نیت صبر وصال یار شب مجر بر دید اقبال با بر آمد و ادبار بر آمد
 حسته روزی که در دشت تراز آبی که با باد بر تو مال میو نیست طوبی لمن یحیطی لیکر عجزه و یتوهم فی اعداء بین یکم
 حشرک حشری

خاک جبینی که بخت را دایم در رخسار عاشاکا بیاورد حرم کسی بود که هر مطلع صباح جشمش کند مطلع دوشی اقتضای
از افق غیبی بلیقا که مرتبه غایبی علی عینی را بعین انتقالتی ساعی فی تقدیر تحیل المطالب احقران علی المار
کیف الوصول الی سعاد و دونهما قل اجمال و دونهن خرف و ارجل حایفه و بالی و کرب و الکف و غیره و طریق مخوف
تحیل تحیل محال و بهید عمر عزیز جان برادرده بیاد یابن یوم علی الهی ایل الهی عیسات قهر بی حدی بار
لقد فات قریب الشمس و اعی نشاط النسر که قابض لعمریک یاری می شغای الهی لبین لحمی و العظام و عیب
برخ از دهنم نواله در خاک افکند دولت قدیم پیش از آنکه در و برخت کهنم که براید آبی از جاده امید امسوس که دوشیزه از جاده
خوشید بلند را بخت آوردن بر لشکر تقدیر شکست آوردن تیر شد و باز بخت آوردن بتوان نتران ترا بخت آوردن
او ستم و با جال و ترش مناس و رشت این رشته بهم رسد خیال عجبت مستقیم بر سر منبتان ندارد به خیز دارد الا دل بهر جان
عاشق در فی التجانب و التباعد بین الشیئین و تقدیر اجتماع المتخالفین مستور و مستقیم نامید که غرضش
و بر یقین عذرا میاید و بلحا و بر شگافی انحصار فی الارض و الجور با دو قبله در ترجید توان رفت حالت یاری فی دست یابید
باللیل و النجالی انما یسی الیهن الوحید الفارود در یک حال مستحیل بود اجتماع وجود مختلفین
نیکو بود و دوم بیکجا زنی ستم است خوری بناو ستم نای زنی الماس فی الاعتدال عن الکتاب علی الظهور و ترک الاقارب
و الاستغناء عن شریح الخطاب باوصاف الکمال لغایه الظهور و البخر و القصور و عوالمه صفه الاول
سواء طهر قمر طاس و بطنی اذ کان الکتاب الکریم شت و دور را شاد و نبود پیش از نا علی انحصار کریم شت
تقدیر قمر طاس فی الظرفه و انت کریم طیب الاصل فاعذر تناد فی کند شت و در کاندانان که لطف شایع خواجه مراد خدا
بکت ایکن فی طهر لانی را شت که فی خالده یا طهر ایشتم بکام تو کرمت بوشت از ان نوشته ای دوست
و لو انی ملکت عنان اری علی ما یتقضى صفه الوداد نفضت بحر فرق بیاض عینی و کهن رسویدار الفواد
بکت علی الظهور و ذکر کمال رجوت به الظهور علی الاعاصی و ما جلست نفسی بقطع کاند و کهن علی طهر بکت الی طهر
الثانی فی الاستغناء عن الاقارب اسامیا کم تره معرفه و اما لذه ذکونا ما جون بعد شفاخت بدو
فاذا کل الاقارب غرا نمانیا فکانهما من صدهما اسماء شد مشرف بدو خطای و کتای و بیا می بدکن الاقارب
ذکر القاب الکریم آغاز بگذرد و میخو توان گفت ناطقه خوش سرا عا فرودج تو شد لایم آغاز کرد زمره احتضار
بالقاب الکریم ان غز جرید تو آنی که فر از تو کریم ذ القاب متفرق شدن القاب سارا بحقیقت جهانت که گوید که خوشید میراث
در امن القاب نمی بایم حجت که خانه اسیر غرضان خوان داد رشتش روی مشاطه حجت باز کشید که شتم داشت که خوشید را بیاورد
علی بگو برستی که عکس و ملت تفاخرت نباشد جای القاب احتشام تو دونه احمد میت حیا خجیم القاب
و اما نمانیا قلت الا کما ل زمان استواء الشمس شمس نفوس سخن بذر که در استن نراده انت که نزد اهل ارب منصفی
و کره منبت اقارب معلوم است بماذا حاجت شب تجلی را چون حجت فر کینه عبارت می رسد بوسید بهترت کتای
الثالث فی الاستغناء عن شریح الخطاب باوصاف الکمال لغایه الظهور و البخر و القصور اذ انکم مستغنیان
جز شریح اندیشه که پیش رسد بهیود بشرح آن چه زحمت دیمت و من القلوب الی القلوب شواهد باو قبل تشاید الاول
بشرح شوق مراند قلم قیام نمود خیره یاک مینبت که احوال منت و اعرضت عن ذکر اشتیاقی لانی علت بان الشوق اکثر غرضی
از توجه نهان دارم که شت که رخسارم سر کسرم را بید چون آفر خود خواند فلو کنت محتاجا الی فی نهاده علی السیف و غیره که شایه

شکرستان را امید تیره دایان افروز تلخ عیشان باغیان شورخانیان آتش و آب سادگار شوند حکمت از میان حکم کرد
از مدح من نمون شود بکرمی تو خود را کم بزرگ جویم شای تو کوشش جبار نو باری که کوشش جوشیر مرغزار
جانی از خود آباد گشته مهربانی برودن گشته جوان داری و خوشی داری فزون تر از یک تو داری و خواستی
ترا داشت بخت آن کوشایی که رنگ از جان بر جان داری آن شرف کس را دم تو روشن دید عالم بشو
کرده جودش بدی او لاد آدم را همان گشته را شرف از حق احوال عالم را چنین سعادت چشم کش که تاوتیت کجا بید زان کوشش
لی تو چشم زان خیره بود مادی اقبال تیره بود تن بیل و آرد میان بلند دل و زهره شیر و سهم نهد
مهری که در حیات او بر آورد در کین بر آورد زهره کور مار چشم سر بگذر که پای مبارک بران نهد گوئی بران نهد بران که کور
اگر کوشش با تو سازد تاج سر در حشمت آن گروه که دستار بسته اند تراستین رخا تا برون نیاید دست قضا برون نهد را
در حشمت تو کارها که تمام شد کام جهان بران که جهات کام نه برود و آنکه کسوت کینت جلال داشت خوش ملاک کشت جلال
مگر که در این مای برسی توانست و سرگرمیان افتخار بر آورد قدرت قبی حشمت قدر تو می برید روی کلاه دار محقق که رسید
اقبال ترا بدیده شد نظم اقبالیم اقبال تو اطلعت شد کف خیال است تو اگر کند عوی کلیدی جهان تیغ بران نمی کشد تا که بود کوه
دلیل بخت شود دیدن جای خال اگر زاریت او سایه افند نهایی یک افرویده نیست که بی آفرینست منت خدای را که چنین آفریده
در سر خانه تو آب حیات آبی آب حیوان نتوان یافت مگر در ظلمت کار داران خلک بر تاداد خالی می کردند از دیدار تو
و اند که مباد که بود آنکس را در کز اول با باد درویت بند یک عیدی که هر از کانی است حق شناسی آبی در شرف است
منه بدات شرفش جان می نازد که در مقام تعارف حیوانات من در کارتن طبعش صدر از ان فکر در شرفش صدر از ان فکر
حواقب خیر تو هست باکی نیست که اقبال خلک بر نیاید از خاور بر غیب همه بایست داری از کار جریعه سایه داری و اقبال
مسخن گاه در شای ذات او کوی رادت طبع را چند آنکه خفا می اندوز جلال را سر او را باشد ستودن ترایان جهان خالی بودن ترایان
خشک آنکه باشد در اجون تو رفت بود این از روزگار در حشمت از مال تو فرخام تو کینت می هست و زهرت تو بر کینت تو کینت
بکافی رسید حشمت تو کس آید بدید نیست مکان ترا باید مرا کجایی که نوشی باه در مجلس معنی زهره مر ساقی قدح وین
ترا باید مرا کجایی که عیبی کین در میدان تو کس کردن علم شری که جزا سپر کویان آسایش غلیظ و ادایش جهان در طاعت مبارک و ادایش
بر چنین اورده می جو افروزشان بر کین از زیر دهن و بدو دهن اثر جلال قدر او بی حد صفات فعل او بی حد عطای حشمت او بی حد
از حشمت جاد او را ندانند گاه از شد پناه و زوایب جود او از دکان از شد بخیر دشمن شود شکسته خوشدخم او حشمت کوهش و سپاه جود او
چو کل رقم شود سوار طبع آنکی که چو کل در دکان ده در مدح تو زبان زهره جوان مدی سران چیز که در اندیشه آید پیش رازانی
عقلی تو که بی تو کارهای نه مند دینی تو که بی تو ان جهانی نه مند عمری تو که بی تو شادمانی نه مند جانی تو که بی تو در دکان نه مند
خلک زان تو نیست و از حشمت او به فرود گذشت بر رخ پردای زنگاری زدم عدل و آلا بر لب و خال بتان زمانه می کند با کسی
از بیم عدل است که جز دقت بچشم ببل بر شش کل عنائی بود جهان داند که چون عقل محرد تو سرگز کارنا دنیا بکوی
منکار سخن نوی کل خلق تو بشنید در حال تن باد صبا جمله روان سر فرود نارد بهان محبت زیرا که او از دستان حکم کند و در دستان
نسبت طوطی بکلک می نشاید که از آنکه کو شکر خوار است و چون خلک تو شکو باریت خود بخور و عیش میان دینیم اگر گاه بایستد که
کوه را با ان صلابت زهره با آب افند عیبت او با یک اگر بر صحنه میازند جان که در چشم نه خلق جهان شیرین نیست فرشته از لطف جلال
ای باغ جان کل خلق تو خندان آمد روح بخشی حق بسیار طاعت اسان آمده چشمه عدل است است چون تو از دکان است شکر از در حشمت
زهره دای تو خورشید بر فلک مراد زعفران بهشت بیلگون جاد زهد طبع کم از تو چون باد صبا که مادی و روح بر کل از دکان

نیکو

بزم دوزم بر باشی در افغانی کوشش جباریه در موسم فزان باشد تر جان که کسی نمی تواند دید چون در غلظت کانی
نیکو بسته میان ازنی است که هست بسته در خدمت لطف تو کوشش جباریه در موسم فزان باشد تر جان که کسی نمی تواند دید چون در غلظت کانی
ترنه دست خازن کرمست و آن نه رویت صورت خرد است بر نامه دیوان من فضل تو عنوان در کشتی درای خال
خیال تیغ تو اندر میان است بدر عدد دولت و دین را میان زند بدینم دانه افاضل که بفضل تو بزرگ ماکوش بزرگ شنواید
کرد ز نعل و کفش خیزد مایه کحل و توتیا باشد نور کزای صابیش تابه صبح ارواح انبیا باشد ابرای کرم
ز فردت او ز شکوه حشمت او عوا کشاده دل و دوز کار بسته لبست حضرت اندر سایه اعلام او کیر و کار دولت اندر طاعت
کشا و حشمت او در عالم کشیده عیبت او ای ظلم و زنجیر زمین باریان جودش کرباید بجای سبزه دید از زمین ز
از شجاعت و زحاک گویند میران عرب فرشتت هر کم نازد میران غم کوباید و بیاموزید ازین فرخنده شاه هم شایع شجاعت
خنده تیغ سبب کرب بدخواه را چون بخند تیغ او بدخواه را کربان کند روشن شود از طاعت او چشم ریت یاریت کیمی چشم از طاعت
دست حشمت و در زان طغی در راق دلم حضرت کسرا و جان شمشیر شکار خلک عجم سعادت کند خلق نگاه جو تو بجم غایت کیمی خلق
جو بر خوانه جشود و اما جشید نماند کس که بران کس نبایدش جشود سوره مدح تو می گویند در بزرگی نزار خدای
دوان و دانش و دل تنقش شد بدین کز آفرینش مستود که کار تو شتر دیار شای سر که دیدار تو دید خالایت را بنور دیدگان شد
از انصاف و عدل تو عدلست و بس غریبان و فالان جو جنگ و دیار کز از برق آتش جود زان جید که نماند حشمت را کند دل آید
زمانه قبله اقبال از استان تو ساخت توشا قبله اقبال زان زین قبله بیاراست بدی زمین را بداد جو برکت ز تاج بر سر نهاد
تن زنده بیل و جان جبریل کف بر بهمن دل و دینیل ایابر جهان سایه که دکان فروزان تو کوشش نوز کار
زمانه بنده پایت تخت است دو میکو کمر بسته بخت زمانه بگوید برای کس بود که خندد و بو تیغ اندر بند
نقاش و رسم اگر که استاد جادقت شکاشت بر حیفه امکان بطور کوهن بدین قدر شده باقی که نام او در سنگ کانی تو آرد و بدین
فرخ با ان عظمت کشت جاد تو متر بس بود خاصه رضمان قوی از انی ان غلطی کنم او کینت که خشم بود کوز بشی فرخی خیره کشی غلابی
فرخ سر جند کز زمانه ملک قدرت سر زمان شیش تو آید که جی فرمای شام را از جشمت خلقت از ان آورده تا که بر در کجای تو کند لالایی
اگر تو سایه ازین خال تو بر کین نکودش بس ازین اقباب برانی کی کوه بریده باب سایه رفت خون خلد با تو سر که بخت یک زبان
روزگار تو نزدیک شد که بریزد نذلت ماه رخا عادت پریشانی سیبیدی تو قیقت از جهان بود آسایه کانی تو رسید گاه از
خط و سر مضاعفش می کند سر جای بلی ز مشک عجب نیست کوه دماغ ای ماه فضل را ز کربان تو طلوع دی و بکومت زهر انگشت تو میطر
روشن شود نور تو را تو جیم او که بگذرد خیال تو بر خاطر منور توان نه که بجز راه مکتب چشمی توان نه که بخور تخم نیکو کای
نامه بسوی عجمی خلق فرخت بس استخار و کجای جگر کند اینک می نماز که در دور عدل تو بر خال از دانه شیر اندر کند
زمانه خشم ترا چون غور جاد به بلند تر گذش ازنی را کردن مسلم است که کلک نا توان ترا فرخ فاسد ایام را دو کردن است
صورت فتح و طغی معکف حضرت است ان غلط رفت تو خود حضرت فتح و طغی ای خرم که قصه بیک دهه دزم تو صد ساله کار نامه گاه می
نموده خجرت را چپا ملک دین ان خاصیت که درم عیبت کینت یکتا شدت پرشته شایع بهد تو احمد در ارج یکتا است حکم است
خود را حرام تو فرود شود باک سوجه و جهر اطلاق غبار ستم است و هم رادت بقدر شرفش می زند که در کس که در کس بر تو قدم
شام از زاریت و نقش کین تو نازد حشمت ازین نازد است شد صبح دشمنان تو از خون دل شوق و روز دولت تو هنوز این حرکت است

سیدی

البحر اقصی من ان یونس بالغاب او کدر باطنی منه بهر اجتناب جاناکم تود بندیده ناید و یا شنیده نگاشته
عزم غایت داشتیم با تو راستی دل جویم در در آید غدر گذشته خواهی اذانت ملک فاقا خط علی جابر الماء احرافا
و هبته در غایت بعد الغاب المکن مودته طبعاً مضارکنا الاله اشکوا کجا فایضا یضع و احفظ فیہ الضیم
اذا ما الوشاء سحونی الیه اصاخ الیهم باذن سیمیه کثرت علیه فاملکته و کل کثیر عدو الطبیعه
ای دوست مرا که دشمن دانی حال دل خرقه بهتر از من دانی خود نیست ز تو امید رحمت دانی حال دل خرقه زور دانی
من می گفتم که علف دهی کنی با ما تو بهیچ حال یاری کنی زان سان که تو پای نهادهی در راه من دانستم که پای داری کنی
شبهه که بنا در برت می خنم و ان عشوه و لاف کز تو می بردم می گفت از تو بهیچ باید دیدی که جان بود که می گفتم
تو دانی که ما که نفس تو با منم دل باید از سنگ جانی ز آتش من ایوم تاریخ الموده منیا غفر الله عن ذاک الغاب الی الی
اذا انت لم یصف افعال و مودته علی طرف الیوان ان کان یقیل اذا تخلفت عن صدیق و لم یجاءتک من الغلف
فلا تعد بعد الیه فاقا و ده الکلف انتی عکف فاستشورت کجا خلال فیکر است بهایراضی
لانک کما استودعت سراً اثم من البیم علی الیاض از تو کم کس این عکف بود خشم ازین گونه در حساب بود
تا کی جو کل دورنگ ای میایی ز رخ زیا کس می نیایی مانده غنچه که دامن خود بر زر کنی بند جانکشیایی
و هبک کاشی خشن الم ترنا اذ مالنا الی الضر ان کرهتم او طلعت حجتی لم ترونی بعد اذ انی دارکم
اگر زحمت نمودم تا با مردوز شبت خوش باد گان زحمت بردم **الماد ۲۱ فی الملل**
نه یاد کردن مکتوب نه رسول و رسالت بود و اینها مقدمات ملالت که ملالت نبودی از تو این چنین کی بریدی از تو
جانا اگر ملالت گرفت زنی بگو تا بنده نیز در دست کمتر که به **الماد ۲۲ فیما یصلح کما تبه علی التور و التور**
اتضح ان تخلف لا ایاک انت قوی المینه ان تیاک اما و الله ان لمارو لا بهالو قد اتاک لما افاک
کان بالمرزب علیک عی و بالباقیین یقیمون مالک علی بابک المعور از الیایا مطیات آمال البریه واقف
وجودی موجود و طرک طایل و عکف معروف و کفر و کفر داشت نعمان مقابلی بس تنگ جن کلوگاه نای و سینه
بفضل سوال کرد از من جیت این خانه شش زبنت سپی بادم سرد و جسم کوبان می گفت نه المی میوت کثیر
بر خاک زان میوه سر بر داشت که برین خاک تیره خانه ندانت طعام می باج لمن قد اکل و هاهو مناخ لمن قد نزل
انقدم با عندنا حاضر و ان لم یکن غیر خبز و نخل می نویسد بعضی فرم تو روضه خلد عبده و فدا
باب السعاده و الاقبال و الدول و مدخل العز و الیایه و الارل باب علاما بالعالی و العلاء معاً کدر صاحب المملکات علای
بیت الدار لا یخرب کین لا یضایف زوار کرام و لو کان البناء لابل نفسی کفانی مثل الفحوص النظاره الحام
بدین فرخ جایگانی باشد حمان را بدین سان بنامی بده جو بر آستانش رسید آسمان گفت ازین بیشتر جایگانی بنامی
برانی او میان بست رضوان قضا گفت ازین پیش جانی بنامی خلد باقیست که آمد جهان فانی یا نه تجانه اجیت
قصر عالی بادش زمین در علوت محو جرج برین مرکز مکر و منیع دولت منشاء جا و مطلع تمکین
سه انکاف او مشاهد خلق سه اطراف او معایه دینی سطح او با سپهر کرد قران صحن او با بهشت بود قرین

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین

لا اله الا الله

در خسته بنای کردن جا ای بهشت از تو توفیق خواست و خداوند از تو شکر و در بهشت فکر کرده نگاه
لا اله الا الله بسم الله الرحمن الرحیم الحمد لله رب العالمین
مکرم وضع بهشت آیین و قصر و کشتی آسمانی دیگر از غایت قدر و خط انجان عالی بنامی که از برین بخت بر تو از طعام او استود
از برای بابانی بر بنی بر بام او تا سحر در چشم دارند اختران کلک کمره فرومست که درین صحنش برین و حش و طیر برین و کلبه فاعله
چاو خسته تی بجان ادم جانی بود و فرخ مبارک کجا می کردن عالی و الا شود درین زنگار اوده ای شفا یابد از آب حش و طیر او معلول است
ستدر کاش بر رفت بر تر از فرخ برین خاک و میلش شکست خوشتر از شکرتا اختران دروم حش و طیر او کاش میر و اسما نادر فرو و حش و طیر او
و در اینان رفیقش جیت قصه بهشت نقش انکان بدیش نمج با باغ بهار زو کاشی چون باغ دیگر از بهار بزرگشان چون شاخ دیگر وقت قران
زود کاشی که در روز در استانه ادا آسمان شد چنان ای آسمان قدر تو بود نعم فکر ز اودان ارتفاع تو خاصه نیست و شکر
ستف ترانهاده قدر از علو شرف قدر تر نوشته قدر از اودان چکر بر جیش چون بجل بلبل آدمی شست اودج نطل نما و ترا حدیث
ای نشین افضل و معین اقبال که از طراوت تو دوق ادم شکست ز حش و طیر تو طریقه بهشت باغ ادم ادم که باشد با تو که شکست
عطاردی که ناید بخشش نبی سحر و صورت تو بحدیث و بس تعلیم شکست ای مبارک بنای کردن سالی ترهشت و لوز و جان فزانی
سر شانی با ج فرسوده بر درت کشته آسمان فرسای آسمان گفته استان بزم ای ازین لانهای مشکوار
این بقعه خرم جایدن دین صفا و کشتی بختون از طاق سپهر و باغ جنت صمد بار بخت و زینب افزون
در سایه او طلوع خورشید در طالع او سعود کز دوزن از غیزت رفیقش کیشام سرش دل آسمان شود و دوزن
این کینه ثابت که در شبانه خورشید و در شش و در دوزن این دوزن فرم که در بهر موند خیر و کل و شتر و دوزن و شتر
و صف جیتی قبه نیارسته از صف نقاش چنین نقش پنداخته در چنین سفش سر افرازی چون عقیقه بوز شکلی دل افروزی
ای خود از سپهر لا جورد کشته ایمن خسر سپهر از کرم و سود هم سپهر از رفعت سقف جمل سم بهشت از غیزت حجت بر در
سواد او بشل چون سپهر میانیکه هوای او بصفت جن بهشت جانی پرور بجاییت نه سنگش عقیق لولبار بصفقت مدح کاش غایبه
صا سرشته جاکش طراوت طوبی بدو انقشته در ایش طراوت شکو عقل این خانه دید و بیت معور فکر سر زان در حیرت اندر کین انکلام
بر مکن از جوار او می کرد خط سقف مروج استون او می کرد قوام هر دو را از برای سقف با پیش ساختن این کی از در جنته و انی که از غم
شاد با پیش ای صفت اجرام سماوی در برت جو برین برسم افتاده ز غم از جوام بفرودت این فقر انجان آمد که مثل او بهر دست کسی نشیده
جو کیش کسپه است سواره و زحس بر بکلاف خنبد فرخه بنامی که کشاده جو صفت بایکزه سراسی که گفته جو بهار است
نه خون زار و عقل قیاس نیست نه خوشی از آنکه وصف کمارت خود برین سراسی در عالم کس پنداخت ازین آدم
جسم کردن ز حش آن روشن طبع کیتی ز نقش آن فرم دید فردوس جاودانه عیان سر کسی کا ندر و نهاده قدم
مطلع اختران شد جو فکر محو زایران شد جو حرم صددی بر شال ان نقاش نوا از نگاشتن بتلم
در که بر آید که بنید سکل فردوسی برین کویا این قصر و این باغ میاوی با بین ازین باغ و بنام کس که بیکو شکود بر ادم خواند حجت
چاول این بنا از طراوت انجان آمد که در این از ریاض خلوتی صدشان آمد اساس عزت ممکن جو بهر شد مکان مکر و حجت مانع از ان
نهادن در صورت جیش کشتی طوبی فصایش یایه امش رفیقش آسمان آمد به تصویر او زیبا جوی چون فرج که جیم فردم انامی ماند و حش آن
دیش که از در کل دیوارش از غنر نشسته جوشش بر بگوید ای کی دربان خود گرفته حسابی که کوکم و صفش دران صفت بخت بگوید زوم و مکر
پیش بریده با می سرش بریده به قناده مردم از در خلل درین دهر قیاس خندق و بستیش در کشته زده شمار بخت بگوید بگوشت زور
از بند حضرت پندگی که از زمین کشت منقطه نظر من خواهم که آسمان عینه سر فرو آورم و فرود نکرم

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین

بعد از قلبی بالبراقص یعنی بصفا فزادی کیف بانه حالیا بکداشته سر شهر بهراری دل جایی و جان جایی و در جایی
فتاد کشتی با در میان غرقایی که در اینم که یکی بخت بر کار آید شادی و طرب بخوابیم گناه دان نیز خوبیدار شوم و در بود
بر خسته که در مصطفی ممکن دارد کوی جوی سخته غرض داد و سر جا که سیه کلی آشفته دلیت شکوه منت و طرانه از فر دارد
مارا بنود دلی که غم کردد خود بر سر کوی طرب کم کردد که شادی عالی پادشاه باد دلی فر و وزد غم کردد
یهیج وقت بر هیچ کس نخواسته ام حراست کاوم دایم بگناه بخواند نه از بهر امید و نه از ترس و نه از طمع است و لا اله الا الله
و داء علی داء و لیس علی مرض علی مرض و لیس طیب خود و نامی کند و امن من است عین خود که در من کند و در فریادی دل
انجمن دیده ام از واقعه لاتجه و انجمن من کس از حادها لاتقل الناس الناس فی الله و الله فی الناس و فی الله فی الناس
الحکام المأمون بقدر الله و الله یحکم الله یمهد البدن و یغض العیض و یزین الاجل قبل الم یغض الموم و قبل ان یم الله فی
ماورایان علیانی تفرقه واتی دیر علی الاحرار لم یجرحی غم بگذرینی دلی حاصل تنگ دایم که خوش نیست چینی منزل تنگ
غم زمانه خود با فراق یار کشته بطاقتی که ندارم که ارم یار کشته نه قوتی که توانم که ارم جستن ارم نه قدرت که بشم خیش و کار کنم
در دیدار دور کارم بایستی ما غم مزه بهیم بایستی یا بای غم جوهر کم بایستی یا بمر بانه از غم بایستی
روز شادی ای با طوفان غم خود انشاید خورد امروز ای دل بجای غم در آمد تو برو بسیار بجای غم در آمد تو برو
یک کلمه خصم و در حجت نبرد تنگت سرای غم در آمد تو برو تا کشت کشاد و بفراسرا و غمت عقل در غم بود غوغای غمت
فادع شدم هنوز از خام دلی من سخته غرض از تنای غمت الناس الناس فی الله و الله فی الناس و فی الله فی الناس
ایستادن طلب تمام طیب و یقین من سخته عین الاتی ایها الفکر الزمان و ماتت عینک که کیف ملتقیان
می شایسته اذا ما استقلت و سئیل اذا استقل یانی کیف الوصول الی سعاد و دونه قلل الحال و در من خوف و در من خوف
الباب العاشر فی الرزق و الاصل حال الله تعالی ثم میتکم ثم یحکم ثم الیه رجعون و حال
فی السار و تم و ما تو عدون و حال و لوسط الله الرزق لعباده ببقواتی الارض و لکن یزید بقدر ما یشاء انه عباد خیر
و حال اذا جاء ابلهم لا یستأخرون ساعة ولا یستعدون و حال ایضا کونوا یدر کلکم الموت و لو کنتم فی ریح
و حال البنی علم بید الله تعالی عندک انه لابد لک من الرزق و عینی انه لابد للرزق بیکم و حال الرزق اشد طلبا
لترقیل من اجله و حال اجملوا فی الطلب فان ما رزقتم اشد طلبا لکم منه و ما رزقتموه لاشان و لو رزقتم و حال
ان رزق الامین نشت فی ریحی لا موت نفس حتی یستوفی رزقها فانتو الله و اجملوا فی الطلب و حال ان منایج ارباب
و حال علیهم ما یتک ما یدر که حال موسی علم فی مناجاته یارب لم یزق الا حق و محرم العاقل فقال لیعلم العاقل انه
لیس الرزق بحیله الخیار صل لیرزقهم انشاء فی القدر فقال و ما اضع بالناظر و ایت ظاهرا دلی علی باطل و ایت حق و رزق
و حال لا محروما فعلت ان البیبر لیس الی العباد یقال الفی من عیسه و یو جابل و مکی الفی فی دیر و سر عالم
و حال کانت الارواق یجس علی الخی یلکن اذا مر جلیس البیام کوج بیرون رزق نتوان خود در طلب کاملی نشاید کرد
اگر دانش بهیونی در فرودی زمانه آن تنگ روزی تر بنوی بنیاد ان انجان روزی رساند که انا اندران حیران مانه
نشیده که مکن در بخت در کلمات مجده نعت و انکه نمره اجسته میکن جریس در همه عالم حید و ادر تنای رزق و اطل در تنای
و حال کانت الدیانتا لبطیفه و فضل و عقل لغت اعلی المراتب و کلفا الارواق خطه قهره بغض بلیک لا یجده طالب
اگر درین بختی بود انش نه مردام و درین خورستی و کو مصیبت مستحقان بودی چگونه دود از آتش بر رستی
بر تو بی که درین برنج نرزد ازین بودن میرد انکراید جو در کار و در بخت روزیت مندیش که انکی که نباید کشاد بکشاید

[illegible]

بکار بسته میباشند دل شکسته مدار که آب چشمه جیوه درون تارکیت با امید از آب و کنارش کوه اندر میان غرق
صبر و طغیان مرد و دوستان قدیند بر اثر صبر و نوبت طغیان بگذرد این دو کار هیچ تو از صبر باز نمی دور کار برین شکر آید
از اما آنکه اگر بگویند بیتی بهر چه بود اوج بهر چه بود فان تصاریف الزمان عجیبه فیما تری عسرا و یوما تری سیرا
و کل الحامات اذا تناسلت ففترون بها فرج قریب لئن نزل الزمان الیک شورا فلا تمکنت فیما من ذاک صدرا
و کن باینه ذاتی فانی انی تبه فی ذال الامر سیرا و قد عاشت ستین عاما مصیبن و ذمته خلوا و مررا
رایت الدمه لاسی حال بیک الوجه ثم بیک طرا یوسف مال و هو بران حال صبر کرد سعد زمان ملک جهانی بود
هم امیر بخاری ولی میدادم و دره درون دل و دیده شناسم عسی الکوب البنی امیت فیه یمن و دارة فرج قریب
فلا تجزع اذا عصرت یوما تمکنت امیرت فی العمر الطویل فلا تظن بیک ظل سوء فان الله اول ما یجیل
فلا تأس فان ایأس کنز لعل الله یبقی عن قلیل فان العسر یبسه یسار و قول الله صدق کل قلیل
خیر المذاهیب الحامات انجما و ضیق الارزاقه فی الفرج انی که در وقت و بانی جهان غرقه مشو که حالت درین حال
دی که در وقت بختی و برین حال صبر کن بکن دسه روزی بهر چه بود فاما نوب الحوادث باقیات و الی الدوس دوم و لا یضم
کما یضی سز و ک و یوم کز که مایه لایذوم فاما دوم سوز سوزت به و لا یرد علیک الفایت انحر
اخر این تیر شوی بیانی آید افرین دره و نوب دران آید افرین بخت من از خواب در آید بختی ازین بخت بختی
یا غفر ان خاتیک دینار صبر الی اخر عقبات فلا البنی افکار منتظر و لا البنی اشکال مشکال الباب الخامس فی
فی الرغبة و الرغبة و کان هذا الباب خلوا من الکتابه

الباب السادس فی العز و الحجاب و طلب الخوارب بالدخول و الاياب قال الله تعالی لا تدخلوا
مما تشاءوا و تسلموا علی اهلها و قال یا ایها الذین آمنوا لا تدخلوا بیوت النبی الا ان یؤذن لکم قال
النبی سلم لا سیذان یثقی فان ذلک و الا فارجع الی الباب بعد من جمیدک و انق بحدی فی صور شما که معروف
ایدخل کل لا قال لا ذلت متبلا علی الدمه و مثل الحوادث یصرف و اعبر علی الباب نهام التوارب بالرد علی العز و فافهم
مانا مر کانتک حال رجعه اویدخل کالدوله من غیر حجاب و اعبر علی جناب الامال قد جاور بخدمه الخیار العالی
هل رجوع کالضوف عن خمر تم ام یدخل کالدوله و الاقبال ان حال دون فایکم بواکم فانه لیس بباب و اب
وقت این مندر فی حاجه فطال و قوفی علی باب فلیحیه بوابه فی اشته و لیحیه فی اشته بوابه
و یتکشتا الیک منی علیک و انی باحتیاجک عالم فاجبر فی البواب انک یام و انت اذا استیقضت ایضا فنام
شبه است که در کوی تو ای نیاز می ایم و مردم می مردم باز آمد و می بخدمت و مردم باز گشت و انکه بخدمه مردم و بار
تا ان زمان نشست که سلطان یم او از تو می ناز مملکت دوم باز گشت و دسه نوبت بخدمت آدم شده مردم و بار گشت
مشکی زجت و طالع خویش و زجای سپهر حاصل رایت اناسیر غون بنادرا اذا فتح البواب بیک استعجاب
و نحن سکوت جالسون رزان و طال الی ان یفتح الباب اجمعا اذا کان الیکرم له حجاب فافضل الیکرم علی الیقیم
اذا کان الیکرم قلیل مال و لم یقدر یقبل بالحجاب و البواب الملک حجات فلا تستنکرن حجاب باب
فتمکنت اجبت عن الناطق فمذا اجبت عن الالبس باسیداً و هو کلکم انیس و الیه کل الملکات بصیرت و خلق
بال مال دارک حین دخل حبه و باب دارک و کبر اماک الکس فمذا بعد فوج و یس هم لکی لیکل اخر و قد خلوا من الکتابه

ارادت زیاده الملک المصنی لا مدحه و اخر منه ردنا فعبس حاجب فزوت اما من استغنی فانت که تقدی
نه که داعی برفاه آمدت ازهر انکه تا به فرمان که فرمای باید طاعتی رای عالی ازین معنی فرماید و اندر اید باز که دو
و بلیاضی ان رفیع الحکمتین و دون الذی املت منک حجاب و فی النفس حاجات و فیکر فطانه سکوتی بیان عذرا و خطا
الباب السابع والعشرون فی معارضة اللطان و ملازمته قال الله تعالی فلا تکرهوا الی الذین ظلموا فتمسکم النار
قال البنی صلح و قوا اللطانی و یجکون فانهم خراجه و ظلم فی الارض اذا کانوا عدولا و قال علی بن موسی الرضا هم
الحج اللطانی بالکدر و البصیق بالواضع و العدو بالخرز و قال خادم اللطانی که الیک البحر و قال
اخر الاشیاء ان تخاف ربیع الزمان السوء و السحاب الخادع و الظالم النادر و اللطان الجار و قال لا تملک الملک
عن اجارهم و لا تدخل فی امرهم و قال من و لا اله الا الله اللطان اخذ ماله و من عاده اخذ راسه و قال
لا یفین ابدا فی مجالس الملک و ان کثرت عیوبه و قال لا یصلح الصدر الا و اسع الصدر و قال یلله لا امان له
البحر و النار و اللطان قال تهمان لابنه اماک و مضاجبه الملک فانهم قوم ان یجینهم ملوک و ان قطعتم اذ لک سیکون
فی التوارب که الیک و یستقون فی العقاب ضرب الرقاب اقرب ما یكون منهم البعد ما یكون منهم و قال
لا یفین بالک فانه ملوک و لا بالمراة فانهما خورون و لا بالذی فانهما سرود و قال کفان علی اللطانی الا ان الی
و قال اهل الکس من کان علی اللطان مدلا و لا یفر مدلا و لا یفر مدلا و قال اذا جالست الملک فانهم الصمت و اخفض الصوت
و استعمل الزمان و احفظ الاسرار و لا تعلق بمسائلتهم کز و خالطهم اماک علی اذله حشمتهم و انما عه فرمتهم بوحه عظم
و عارهم و قال البحر لا جاره و اللطان لا صديق له و قال اقبال اللطان بق و اخره مدله و قال ملث فوق
بح علی الناس مداراتهم الملک المسلط و المرأة و المریض و اللطان الا البحر عظم و قریب البحر یجوز العواقب
اذا خدمت الملک فالیس من التوقی اخر ملیس و ادخل اذا ما دخلت لعی و اخرج اذا ما خرجت اخرس
اخر مباسطه الملک و لا تکن ما عشت بالتتریب منهم و اشقا بالفیث غوثر ان طیت و ربما ترمی بوارقه الیک صوا
بنی اذا اللطان خصک فاعند ترا من نفس الملک العز اعدا الم تر ان الذی طیر راسه فراهه الضرغام فیا صیدا
و ان نه بالصيد اقوی قد قه بلطه یحسود الذی اعین اصیدا بکسی و یستی کنی کافو نتوانی زنت اورستن
خون توان باورش بجه زدن جون توان بالکس یوستن صیرفت عز اللطان وجه لانی رایت له بحر البید و ذها
و اعلم کنی حل عصه خالقی و لت اقلی زرع علی الدمه جلیها کس حل بابس بالکلیف رتبه فانی برقی قد بلغت اهلها
عواله و سها و یخرج ملکها بولی علیها عقد یا ثم حلها الباب الثامن و العشرون فی السیف و القلم
قال الله تعالی و العلم و ما یطرون و قال النبی علم ان ابواب الجنة تحت ظلال السیف و قال علی
القلم متاع البرق و قال لا یجدر کجسیف الیک و انک کز صبه و ولیه بالسیف و القلم الفخوک الباک
الدور و البنی خافا جوده ففی حینا بالبحر و الا فلاک قوم اذا اخذوا الاقلام فز غصیب ثم استودا بها ما و المینا
بالوایها من اعیادهم و ان عیدوا بالایشال یجده المشفیات یراع اذا ابکیه فیکر الفی و غضب اذا اشکته کت العی
نشیه و ان اعندی قط راسه و شیبه هذا قطع راسی و اعتدی ای کومر بجرافه فاش ازملت و شایا ترا و جهر من املت
یست مد و ملک و ملت و ان نیز بیوسته می کند تراش ازملت جایی که جواب لشکری باید داد شمشیر ترا و ان تراش ترا
زانه و انی درونک فکر اویدا جهان ستان در اب تیغ او صفر تیغ تو بقطع و فضل کارد شمشیر مر جا که رفت سرخ و دوبار آمد
اذا نره فی وجه قرن تملکت و واحد افواه المایا الفواکیر بی بر باد دوم نند نقش چین کند سر در شمشیر نند اخر آورد
مرضی و بیده که کس نقش آن نذیر تا بیک سرش بجم جبر آورد تیغ تو بصورت ارجه آبی شکست بس که دران ابر فرو خواهد شد

و فی کل
و فی کل

بگشت علی شتاب قد توئی فیالت الشیاب لایعود فلو کان الشیاب بیجا لا عطفیت المسامح ما یزید
وکن الشیاب اذا توئی علی شرف قطبیه یبید شیب رای بکت عینی ولا یجیب تجری العینون لوقع الشیخ فی الظل
انکه که کان طرم برزه بود من لاغز وکیسه اهل فریب بود بری و تو ایکی بهم نهاده ام مع غفلی و روز جوانی به بود
بیر ان کن ترتر تا ترانی کر این اند اکاه از جوانی و واقع التزییط فی زمن الصبی تکلیف به و الشیب لایس شای
ولما ان تنفس صبح شیبی طوی عتی رداء احسن طیا توت مینتی عتی فرادا بری و صلی لیس القیاس غیا
نقلت بجزت یابولی تنالیت خیل سقی مع البقیع الریاء السامع و الثلثون فی البقیع و البقیع
حالت انه سالی و فی الداس سرشتری لولایک لیل عریس لیل الله بیه علم و حذو فایدا اولیک لیم عدا و لیل
و حاله برید فی البقیع یاشاء ان الله علی کل شیء قدير و قال و حیل کم السعد و الایصار و الا فیکد و قالست البی علم
العلاء بنیت العاق فی القلب کما بنیت الماء البقل قال بعض البغیا البقاء ادام المدام و قال بعض
ایضا رقیه الزنا غشت فاختت صدتها فی عودها فکما فی الصورتان صورت العود
عید او نامر عود ما فیطیبعها ابدا و یقیعها اتباع و دود بی باده و یجید ان یمن برک جنک فیرا کرمیت بحر جان و حیل
بیا دمنه نه جنک از بهر خدا ناله و می رست نه برک جنک غشت فلم یبق لی حارحه الا قیت انها ذن
لی مطرب اگر بزم می بر خیزی یانی رفخ دلمی در آویزی انکار که از قینه یا زخی ابیت که گشتی که بر بومی ریخی
لی مطرب اگر دوا می می خوردن می در دمن شیشه کنی قفل ن کنی ناله می در مجلس ازاد کان زان می ناله که بومی زخم لیل ازاد است
در ویس برقص در ازان جنبانه تاکرد و محسنی بشانه عاقل دانه که دایه که او را طفل از بهر سکون طفل من جنبانه
نی کنست بجز فی دن به نام کرد بر جود زنده بود و فنام کرد خوام که زنده دل بر آرم نهی فی دن به کنست دانه کرد
حن جنک کرم زنی و کرم بوانی حن ناسم از دمن عدا و انی حن ف اگر م سزار بر بومی زنی از تو نشوم جدا بانی یانی دور
محو جنک سر تسلیم و ادات بریشی تو بهر پرده که خوا می بین و بوانم این مطرب از بکاست که برکت نام دو باجان و طایر و کرم
دل زنده می شود بامید و فای یار جان رقص می کند بسماع کلام دوست جنک که که ساز جنکش بوانست با مادام این توانی در بکاست
کایم به تو خزل سر بایان دمنی دمن قول خالفتش فی آید راست او در حش از کام و دانی و کرمی که کرمی که در کند دل بر سید
جنکست مدام راحت سر دل تنک ما جنک خوش بود بر کرمی از غصه جنک سازنا ساخته اند سر که بوند و لیکر که ساز
ای انک کار شاه و شنکرمی آسایش و راحت دل تنکرمی در شهر می زند مارا بودی با این همه غمیت دور جنکرمی
چون در ازاد آمد ان بوط سراسی که خدا و انتم از بهر خدای بیستم در کرمی که تا نشوم یا درم بکاستی تا برون نشوم
ای انی این مطرب که کرمی ساسی بد لیکل این خاصیتش است که تا خوش گوید جنک و دق دانی که داند و لیکل بچار یار بهتر باشد
دستی دین بباب در آرد کی بخور کین در دیکر بر کرمی شکسته باد عمت در ازاد که کرمی نفس پیغمتر شیب می اورد کرمی
این مطرب یا لیکرمی دانه زه ریختاش برون برید و میکش زید و اوج جنبانه بون جنبانه زن مرا معاینه دشنام ده سر و دیکر
یارب آن دود مطربش بکسل تا بشتش دور کار شود تا کرمی سماع آن غزن باد جنبان بکار شود
السامع و الثلثون فی البقیع الادب و الادب و الادب الاول فی الریع قال بطلانی
لم یجیه الریع و ادان و العود و ادان فو فاسد المزاج یتاج الی العلاج قال المامون اعطی الناس کرمی
الریع و اصبر و قال الریع جیل الوبه فاجک الیسن ریشق الفذ حلو الشایر عطر الایح کرمی الاخلاق و قال
الریع شیب الزمان و یشیه عذاء الودع و منظره جلاء العینون اما فی الارض قد اعطیک عددها مخضره و اکتی بالریع عاریا
خلیما و بکار فی حایتها و لایاض ابقام فی نواحبها یشان وقت مسرة الانبان و اوان طیب الارواح و اریان
شهره بیه و یشیه صفه حاکم جنبه الرضوان و رزنا علی الرضوان فی قد بشت ذراه و ادواح الایان تنک
فلم یزیا فان اجس منظره الرضوان تجری دمنه و حیل

و اما فی الرضوان قد نورت و الدمن للروضه قد اعشیا کانا الارض سما لنا عطف منها لولیک لایا
و قست که باز بلیل شو بکند فراش من زیاد جازر کند کل بر من دره و ن الود از دست دفع تو بر سر بکند
وقت طرب و موسم می خوردن کلین ز شاد می فرزند کردن طبع تر شاخ بین که از سرستی اتان حیران شود و حیل
و فصل فی البقیع اختیار لان جیب مالیت بریر و لاغصان مرطرا بین اذا جعلت فی جنبها الطیور
ورد الریع جنبه و هبایه فکی عی العشق طیب عوایه فاشرب علی الودع دایه و دایه جنبه و دایه
و علی العتی لورد فی ایام حق قلیس یسوع غیر ادایه تودا فاکل عینر آمیزش دامن باد عینر افشانت
لا رشاخ زمرد بشل قدحی از شبه و مر جانت قدکت اودعت الدمان و دیمه لایستغانی فی صدمه الودع نایما
فکما ان وصل الریع مبشرا بان زمان الودع اقبل فاجا الشیانی فی الصیف قیلانیه بریشیه و یقیع
و یقیع دماغ القلب و صلی عود کانا من قلب العشق اذا اشتعلت لیلها و الا شوق و صلی
باجه علی الج و یقیع قلب العشق و صلی ایام کایم الزمره امتدادا و جرح کرمی الی اشتدادا العلم
و ان قلبی و الشیاب عوایا و شوق لبین العلوخ فرام لحرک قد اصبحت رسا حاله جهم بر دعدنا و سلام
چون بامی و کرمی عین شرب انجان سوزد که اندر شعله اتش فیر کرمی که سوزد در اتش و درش بونی کرمی می سوزد و کرمی که بونی کرمی
چان زبانه می نه در اسنان اتش که سوزد برون کشت سوخته بر و بالی الشیانی الت فی الحریث

السامع فی الشیاء مات المدام یا غلام مجلا و النفس فی فید الودع مسوده و اما فی کانون نیر و دود و کانا الدین کانون
و فی طیور المادامی حافنا محار و النور الشیخ و اذا و قیت فیض کاسکری العی عادت الیکر فی العقیق عفو دا
قدیم المادامی و لکن الجرح الحس کرمی سید که در خان و دانی ما یارب سیاه باد به خان و دانی برف
از غایت سر که برید اند آت سم کار بشد زفت و سم دت زکار شد بجم زرسه کیتی ز برف کرمی زاید از بسید و کرمی
ای انک از بکرمی اقباب کردن این بر بزم سکینی تاثیر با سر دیت این که در زکار از دلم بران باغ برون می کند طر
در دق کرمی ز سر با جان جنکرمی در تنی فسرده کست می حوب استخوان و از غم نیم سوخته بر باب زن می مرغان زنده واحد در شکان
و کرمی سید بر شست برف سید هر بون قائم بر بوی جامه سحاب می سوزد شد از باد خون میان جگر می سوزد شد از برف
می دید بر شست برف حن الماس می زید بر جرمه باد حن سوتان السامع و الثلثون فی البقیع و الثلثون فی البقیع و الثلثون فی البقیع
قال الله خالی و ارسلا الریع لواتح و قال و الله فی ریح الریع بشر این می رحمة و قال و لعلنا علیکم الغای
و انزلنا علیکم المن و السقوی و قال و انزلنا السواء و ما یخرج به فی الثرات در قاکم و قال و انزلنا السواء و ما یخرج به فی الثرات در قاکم
بند خا جلد الیل زید اریا قال البی علم الریع زردی انده قال علی مع لایق اطر الغمام العلم
فان الصبار یح اذا ما بتمت علی قلب مجزون تجلی عوایه جین خوانم از دستان کرمی که بر ساید ابر شامی می
بالاف سخا ابرج سودا آرد کزفت می قوس بون کذا و دینار نهان کرد و درم می بارد و انک خور اتمت بیدارد
السامع و الثلثون فی صفة الورد و الزجس و غیره سمان الریاض و معنیه فصول الاول فی الورد
ما شیه الورد با یام کل زمان شکل یکا و دمن بر کل جواز سفر می آید و زغنه بعد ناز بدر می آید
یا اوصفت دمنی کرمی که دمن از شرم رخ ترس بر می آید کل خمر ز صبا جلدیت دیت بشود لب خنده از سر عونت بخود
تا لایع مثل صبا جان زده بر دمنی کرمی که دمن از شرم رخ ترس بر می آید کل خمر ز صبا جلدیت دیت بشود لب خنده از سر عونت بخود
قلت للورد و ما شوکت یؤدی و کرمی که دمن از شرم رخ ترس بر می آید کل خمر ز صبا جلدیت دیت بشود لب خنده از سر عونت بخود
شک

الباب الثاني والاربعون في المذبح والمطابخ
قال تعالى ولا تأكلوا مما لا آتاه الله من السماء ولا من الارض الا ما انزلنا من السماء
بعد الايمان وقال واذا سمعوا النواحر ضاغت قال النبي صلى الله عليه وآله وسلم المذبح استدرج من الشيطان واختراع من الهوى
وقال لمعاده اياك والسمع فان عباد الله ليسوا المستعفين وقال علي بن ابي طالب ان تذكر من الكلام ما يكون مصحفا
وان حلت ذكركم غيرك وقال كثر الفحش في المذبح وكثر المذبح في الفحش وكثر الفحش في المذبح وكثر المذبح في الفحش
وقال خير المذبح لا يزال دونه لا يقال وقال من كثر فاحه ذلاله هيبته وقال نكش درود
العدوان المذبح وقال المذبح ينفع الوفاة وقال المذبح مذهب الملهاء وقال ينفع الرقيق ويوحش
العتيق وقال المذبح اوله فزع ولفه تزع وقال كثر الفحش في المذبح وكثر المذبح في الفحش
قد صنف الشيطان يوم ولاده طرما قال قلت لابي احمد البجلي يوم فاد نش خذ ان كنت فرقة فكنتم امتا اخذوا
لحيه ليشخ فرعونيه سقا الله عليه موسى ارضه يك ان ريش حوالى سارنه كانوا ابرار كوز يرتوان كوز
لو كان يرضى ربنا بالحق ما جعل الجنة المرد انجان كشته انان بر ريش كوز تو فرجه ميهج جشم نيد
اكر خداه بداند كه زنده تو هنوز غزون خند مكر الموت سيل و نزار فرجه الله على آدم رفته من عجم ومن خصصا
لو كان يرضى انه خارج مثلك من اجله لا خشي لا غوان اخلف ميعاده من لم يجد قط ولم يكوم
وانما اعجب منه انا اذا اطلب الترياق من اعظم اذا اجمع الحجة المرح والهي سبت وصال الغايات الكوا
ساده هذا الذي اعداونا لكننا لسنا باعديهم وكل ذنب ابد اعذمت معرزة مني بابا بهم
ما كنت احسن ان الله لم يهينني حتى اني احدا اجمي لا اجد اني لا عجب مما في حقيته من المني كوكب لا يلد
كرم كه كلامش ارغوان رنكر شدت از باد بود جمله جهان نكر شدت كفته كه مكن كناه پندشيد چون كوكب الاجم رنكر
كبر من بس بركت شد بيش كس ابر خودني ريزد ويزركي كه مت در سراد بيش معشوق برني خيزد
كوباد بروت خورده بر وقتي در كوشش نزار معشوقتي جلت بالطف مر اويله مقام حمداني و بوقت
ثم تو كرت على ردف استغفر الله و فرقة كبر كه رخصت تن دو تو مي افتد مي غلش خواب برومي افتد
در مده سه ماه الكو بكي شيرتاه بومي خيزد بكون فرومي افتد نيام على كفت الفتاة وتارة نه كرات مايجس بها الكف
كافح الفرج ان يمين راسه الى ابيهم ثم يدركه الضعف وابطك قابض الارواح يرمي بهم الموت من تحت الشاي
حررت على الفتى يوما لزوجة غاليته تحت الغلام محمدا فقلت له اذا الفحال ففاز لك امر من ذم بالثوقا
ما مردان را بخرج برودى سر اجنت زنى جرح محنت بود صنان ولو ضحت بالمكر مسكه لصار عليه ضاياعا غير ضاياع
مانده تيز ناوك از برف از زير بعل جبر كايي بر دیده كه رانت كوهي از ميه و زير درو سحايي
تار و رقصا در نيند در دیده خویش روشنایی روسی را محتب دارند زنده شاد مايش اي اوسين من جنب
ولي صاحب افي البريه كلها تشككي فوه اذا ما تنفسا تحولت الانفس منه الى اسنة فلا اجد يدري تنفس ام مشا
شك زدن باهت اي خرمند ندارد بيج عاقل باد چيند جواباد اندر شك ميني فرهل كه باد اندر شك بارت بدل
نطق ابن نصر فاستطارت جيفة في العالمين لتتن فيه القابض وكان اهل الارض كلهم قتلوا متواطيين على اتفاق
مي خوردن و كود ميوان كرمدين ستر باينه زرايدى و زرايدى كويكايه كنهانست بشت بسوي بشت كس عوفاه دين
بود انكه كه خورث شير من است تني كنهان و نكر خطي بود جبر شير اند و بلعت شه حرم امير و مهر جوي بود
كه جرف فلكناني دهم دندان كو و در حور پوي و شش دهم دندان كو كوان دهر وال دهر آن دكر ان عهد جواني و لب خندان كو

قال المير

قال المير في حال طيب كوكبان كه از تو جاك نشد و ابروي تو كه خورده در عالم كه همان خطه زير خاك نشد
بر مقيده كذا در كرم روضي زير كشيش حال بر كوكبان نوشته دهم هذا عمل الفجر كمال
ملك الموت ارمين طيب مي بنا لا بارگاه خدای كه جهان از خلق خالي كود كرده ام كم ريت او سرين
يا اين شغل كن در مفرولي يا و كارك كرك فرماي غنشي را كنتم كه كركشي كو چنانكه نوز ايشي كوكامي
جواب دادند انم و كركشت يكي ركون كركشت بكم نزار اكر خواي محبت باشي زنى كه گفت جلد از ابد خلاص
محبت ساعتى بود بركيت گفت اقليل العجب القاص اذنه تاون چه نفع بر خيزد دست بايد كه در بيان شير
اندر محنت تو زنى و بوسى شدت خوام كه زده بر سوان بوسى زنى تا مردمان شير بداند مر ترا كوييد شاد باشي و در
لب خندان خوراي جان با دياب كه رانت را در و ديوار بيني نه خندان خور كونا كامي جواز خواب دري غايه نمود جاري
زراعي بود بزو قاضي كفا كه بكارتش نيد در باضي كفا كه رويضه نه بنگر گفت و انده انا بجز هندی باضي
كس نيايد بباي ديوارى كه در صورت نكار كند كرتار در هشت باشد جاي ديكر ان دونغ اختيار كنند
اين قاضي با بزرگواريت عظيم بر مركب ابله سواريت عظيم ملكه سرش كه لغنه الله عليه عجل جسد از خواريت عظيم
فاياك اياك المذبح فانه بحسن عليم الطفل والرجل النذل وذهب ما لا يدر بعد صفايه وورث بعد الغر صفايه ذلا
يهدان كه از صلايت او فرغ و جش رايشان بزميد بر سر خار كوز زدن شكست دري كه كبر ملك زده نديد
بخر بوم زده رسم نكار كفت كاد بر دونه زده و بجليد بدنيان جفر در كل مانند و كراجه خواي صدي خوانند
ايرجل بلند بانك در باطن ميهج لي توشه جت بركتي وقت ميهج روي طوع از خلق ميهج از روي تسبيح نزار دانه ميهج
دينا كذا است و فلان غرض سوز بر سياه ان وقت اين كيه مدور غم گاه و طرب نزار و جبر شيرتاه كانيه جهان خورده كرك
كاي نيمي زفضل و فر عكر زيم وقت كه در دامن كل جگر زيم سنگام كشت بل طرف خوش نبود كوياد در شيت و بركت زيم
رايت ايت ليس له دوا سوى وضع الطول على الظهر والصاق الثريا بالمطاي وافقه بالمناكب والدور
ان در نوح و خواهر ادم تو عوي روز نشاط و زم رانام تو انصاف توان داد كه بيش از ادم صديار خواب ديد عالم تو
لم تسع الفان في حجر ما عقلت الملكس في درغ سنگم بد جاي موش و سوراخ بت جادوب نيز بر دنيان
الرفق بين خير العدل احدته وكثر المذبح مفتاح العادات قاضي جبر سوت مجور بنج خيار ثابت كذا زير و صدي زرا
والخصم لا يرجع النجاه له يوما اذا كان خصمه القاضي مدعي كفتت كه جبر زير و ميهج كفتت بدي
فقال اجد ما ظهر ابيح لي القيمة بالزواب جيو كرايتر بها صديش و موكبر من مصايها العظام
رشد كابللا و بيل سيل و خيزد ريمه زير غي رانم لا قليل الخيزه موفور الصلف والبنى في البغي قد جاء السلف
كن بخيل و تواضع محتلم او محتيا محتلم منك الصلف خج من بن ريشك الملكان واستعاذا بمنزل النوران
ثم قال الصانع بخيرا جمع الرقيق واخرى عكان

قال المير

75

من مضافه

وانت بالبحر دای

بابی

تک

سر امرک البید قبل ان تلغ احد الفی وجب الحد مال حکیم عجب لمن کان شراب غصیر الکرم وطعام الخمر والنعم
 ثم اعتقد فی کلہ وشر به وجامع دعه کیف یرض وکیف یوت وکاف یولم یوم الدیاد وودا ویا الاربع وکاف
 البید صدق الحد لاسم فیه وصد لا عقل فیه فلیک بالاول وانی الثاني وکاف شراب العنقار تحبب العنقار الفطر
 ثم یانیدی فاسبقی الراجا یذا خیال الحب قد لاجا ویا تها یاصاح مجده تحبها فی الکاس مصباحا
 ان می کون زور برانی وکسلک شکرت سود کرده مغز اندر اسخوان وریکزد بری شراب المشراب او از بری که می خورند زمان
 رویت بی شکنت وشمیت وکشف نوریت بی غیر وباریت وچان ایال الله یاساقی استقلت فم فان النفس قد سیت وکلت
 المسموع عاقده قبل قدما ۶ اذ العشرون من شعبان وکلت ۵ ۲ وایام العباد قد اطلت فم فلا تشریب فاقوا معنار
 یایامیک وکلت یخذه وایام می جانی وروانرا زنده وایام یکروز ورت باراعتیایم بران نیز اعتیاد می کشد تا شام
 یکشب تا زده وایام این نفس را که بر فردا ولایت نیست کسی بقصد امش هر باهم سازگاریم نظر بر سیه فردا چه وایام
 تقم وکلف الطمان وعاقر عقا ووضها نوره وناز ولا ترجع بها وایام فان الماء شربها الخمار
 وکثر عرق العانی نصیب من اللذات باوح الیشار به من حبس ای خفته کدو کار بیامی لعل روشن بار
 غم اگر کوشی ودر کار کن طار کوی عابی بگذرد روزگار از یاصاح اقوام المدام فتم شرب علی وفق المرام
 فان الراج را جاکل روح وینها الفیش شمس الظلام دعوی و المدام وکت یلی فذاک دواء قلب المسکام
 سر از غاب می کنونی بر غاده سر انکس که داد دل موشی می رسیم دیار و حریف می افق کوی که باشد زنی بختیای
 می خود که بری غصه می باید خورد بر نیز که بسیار می باید خفت از آج ما شقیام رضاب ابر ما شقیام ما شبات
 مشقه تلوح لمن رایا حلال الدربا قوت طراب ومن یشر انت لندیم یشر غه وان کثر الشراب
 الحال انه عیشک یا حبیبی فیضی ووضا کد منتظار اخذ نایا و غایتنا ملا قطب الشرب وارتفع الحجاب
 نشاط باد وکلی کن کوباشه وینات طریق مجلس ازال زهر غایت هستی محرمی که در طبعت باشد لهور جای
 بزم مغرب حریفان سه تن بس وکلا بد بود بر جاز منزای حریف جنس جن در بار گذشت جان باشد که فراموشی پای
 می درش که جز می طرب لغزای نیست خروتر ز معاش می ناشی نیست اینجا که می مطرب معشوق بود اندر دو جهان خوشتر از این نیست
 دعوی و الملاعب و الملاهی وکلون اخض الخ الماسی فمن یکدی می لشکافانی بر شراب الراج منتع میامی
 سفلو لم یقیت الراج یوما وکدی لا شرب الکرمیامی اگر طلات مستی عانی الی شیار بر خود کنی یاد پار ایامی باز
 فاکثر لشکر الباقی المئی وین نصف لذة الایام وجه الحبيب و منظر مستریا و منقیا غدا وکاس مدام
 از طرف جن حلاله بر می خیزد مارا سرس بایه بر می خیزد می با تو خرم از آنکه در حجت تو اندوه هزار ساله بر می خیزد
 وشمه کرم بر جها قهر دنیا و مشرقها الساقی و معزبان می مدام کبره فی انار کفیفه وسان کبیر مع ندای کاغی
 فان حرمت بر ما علی دین احمد فخذنا علی دینی المیخ ابن برم اگر در ملت احمد وامت بیاد ملت علی بیاور
 وکرتی ز فردای قیامت شرف در عهده زوا بیاور شونا علی ذکر الحبيب مدام سکو نایا من قبل ان یخل
 یقولون لی صفها فانیت بر صفها خیر نعم عینی با صفها علی صفها ولاما و لطف ولامتی و نور ولاما و نوح ولامی
 در دل شیشه اش افادت یا خدایان ویک طلعت بادست یانه خورشید طلیس از افقش بهراج می فرستاده است
 یا یاده لفرط لطف شراب ودا خون شراب استاد دست یانه می در نظر می آید کویا جام خود در ریخته است
 یانه خود عکس همه سابقیت انکه بر آینه افتاد است ارتش اندر میان آینه بس غارت و ان شراب
 رگدوی از ان بر جهان عالم اندر کل وکلا به بر کل افاد عکس شعله الی بسبیل شیفته شراب آید

11

خلقت اتر کا قول النصح وقوما فاجار جابروح وقد نشر الصباح ردا وفود وناجی الییک حتی علی الصبح
منکام صیوحت وریان خیزید در جام بلورین می کلون ریزید یک خطه زندیکد که بکویید در بی خرمی خودی آویزید
ما باک لا تشرب البصر دا ما الح لا تشرب عکاشه غل اصر لشر القمار لا لاد لا المال ولا الحال بقی ادا
ما تو الصبح فوج البصر لا تشربا وانفوا الکوی باجیایا ما تو مشعج حرا ضایفه کا نه عیتر منقذ سافیا
خوشید کند و در جام افکند یک خطه روز مهر در جام افکند می ده که وزن صبحی خوران ادا و اشتر برادر ایام افکند
السلام فی الشرب علی الیایض والورد والورد والورد قد صبح الورد والبهار واعتدل القیل والنهار
تم واشرب اترج واعتنمها فانما العز مستعار فراش جهان بادشاهت کنون می باده و کل عمر ما بال کنون
می خورد که با جام مهر اهل طرب خون رز و مال کل جلالت کنون سرور و موسم کل زار غنیمت کنون در رستان اهل طرب
فامشرب علی زهر الیایض شوش زهر اکذود و زهر القصباء من قوه فیضی الهمم معش الشوق الذی قد ضل الاثر
البطل نیلو صبح الشان والرخس کالیون فی الاصلان متحاب شراب و معشوقه فراب بر کوشه زهر و در دمان کان
در وقت کل بر کنه می خورد و عیش کرد عمر عزیز بر خود و بر کل تنباه کرد **الحسن** صبح شرب یوم الدجن والنج
سقیانا نلاد ظلام القیل یکنیا وخی باین نیران و انوار و لا بادیق فی الکاسات قهقهه ولشعور اکادیل النار
وقد عقدنا و شاع اللغو طرب مدور فی فکک لرقص دولر انشود که کوبه کبریات کتر جنبیت ابلق ایام کس کس
رای تو در مقام ماک بر استی تیری که جنب کند و دوش ترکش است اروز از کشاد فکرم سام سنگ بیکان باده کز در لای
در برف ریزه کوشه کوه پان تیغیت کوه سیکه کوه منقش است بر حسب حال مطلع شرم کزیدم و آورده ام معصیت
آتش میان حرکت در کوه می باده کاه و زهر و باده و فرکا و آتش است **السادس** صبح وصف الکاف
فی الباغ بیت قیامه یاساقی فالتر که اکاشف عن سابق تم و است و دغ زهد که انجته او قد ازلت انجته الشان
ای ساقی سر فراز این بستی ز بارطل کران بین سبک دستی ز مستیز و بر دغ مخور از مستی ز می ده تانیت شوستی
و بالحق استقیف غرق می در شامیلا لانی شوال نشونی ساقی که جو طوی نبات کجاست وان می کز زم و نبات کجاست
ان آتش مثل سوزینی باده کش خال به از آب حیات کاست کانه و کان الکاس فی فیه ممال اول سهر عیب فی شفق
و معنیف قمت حاسنه حتی عاوز منشی النفس تکانه و الکاس فی فیه فخر یقبل عارض الشمس
انحر باقته و الکاس لولة من کیت لولة مشوقه القد یقیق من عینها خرا و من بد خرا فاک من سکین
بر جبه ساقی اثر عکس میت در می اثر عکس جال ساقی **السابع** فی التفرقة منه
الترج طیبه و لیس قامها الا بطیب خلاقی الجلاس و خماره من نبات الیود تر الیق فی بیتها سالا
وزناله ذهبی جادا فکات لنادهیا سالا بیوسته مرا شراب محرم باده الا و مضانی که محرم باده
و قد منی ماضی من فعل شاربها من الزجاجة باقی بطیب الباتی کوریم دگر شیوه زندی آغاز تکبیر زدم جار برنج باز
سرجا که پیاله است باریانی کردن حوضی ساقی او که دراز عاقل زنیاب جوار میرزد دیوانه بود که نمی بخورد
بایدت که خال فتنه را بنشاند آیت که آتش نشاط انگیزد جوامع جزو د ان جوهر لطیف که او طلال راده بیدارد از دانه
این جسم باری بین جان آبتن سخن سخی بارغوان آبتن فی غلیم بیاله از غایت لطف آیت باتش روان آبتن
می که کوسران جزو رسد بیک جان کانی به که در کشند آتش و آب سوز خیمه مهر و عکس آیت صبح بر نیک لاله لعل و سوزی غیر
می خورد که فلک بر فلک فرو تو مقصدی دارد جان پاک فرو تو بر سوز پیشین می که بسیار نماند تابنده بودن در خاک فرو تو
می خورد که فلک بر فلک فرو تو دمای مشوق کفی پیشین می زن زنی که کار عالم لعل کرد و یکس او کت دست روز کرد و زهر و آتش
در جبهه

اور شراب است و عیش است و باغ و دروغ وقت سماع مطرب و بخت فانی ازان می کشد تیره از شعاع فروغ در آینه
باده کاکشت ساقی که در از عکس جهانک شایر بر جان سر برآورد از این کان دل تیره و روشنی نیست سر کوفت می مویست
خاموش جبه زبانی ده بر توت در جانی ده ازان بخت می لعل کن جام را که بخت کند مردم خام را
می خورد و زین مخور هیچ درد که می سرخ دارد دور خار و در جهان باده و بیکر شاد که اندک گفت باده بهتر که باده
ازان پیش که از زبانه تالی بخوریم بایکد که اروز شبان بخوریم کنی صبح و عکس حوت یاد بر ما خندان نه امان که آن بخوریم
و خود که ز تو کثرت وقت برد و اندیشه بنفاد و دولت برد پر میز کنی یکنی که اند یک جرم جوی نزار علت برد
ساقی جویاله برکت من نبهاد جانم بوی خدمتش تن نبهاد عظم حوضی از جگر کشد حال که پیاله دید کردن نبهاد
جانی که شراب ارضانیت درو آیت که ابر زند کانیست و ان باده که صد جان نهایت در سیرت کز آتش حیات
بیاغز باده در کمر است که کرد کوران به بخت و آورده زبانی ز مشرق صبح صادق خون زنده دم تغنم ایها الشان تغنم
از کاس انجیبا و اعتنمها فان الزجاجة فی الایات تغنم وایم الله نضر العیش عذی اذا ما الکاس سیکی قد تغنم
حلت لانی القلب جلاله سمعت بان الزجاجة مسکنا ایت جذان بخورم شراب کنی بوی شراب آید زهر و خون شرب
ببر کور و جویا بخور از بوی شراب من شود دست و فراب یک روز که باده برستی کنم از می و تنک دستی کنم
من زده جانم از راز باده خون می بخورم چگونه می کنم **السادس** من فی الحمار و العرید و الاخذار
و کس شرب علی لذه و آخری تدوینت منها بها تدوینت من لیلی لیلی فر الهی کما تید اول شراب الحمار باختر
دع عکس لوی فان اللوم انوار و اونی بالقی کانت هی الداء کربا باختر کران بابیت و داون کتاب و فی بابیت
بازان به سر که می می خورد کرجن خوردی افزون بجای خود ساقی جو چشم است تو بیدارم از خار بهر دوان درد خار من از خار
می که بوسم کل ایام عشرت است ما از کجا و زهر و دروغ خاصه در **السابع** فی ذمه و تحریف علی القبح
علیت الحمار لما فتح عذی بان اخر آف کل طلاء فلم تر مقنتی فی اخر خیرا سوی ان کح الاجاب ساعه
فیوان اگر غنی بود بخور و زهر عده اش جهان پراشور شود برکت کنم ان زهر و سبز لطیف تا دیده افنی غم کور شود
دع الحمار و شراب من مدامه حیدر مغنیه خضراء مثل الزرجد و کف الکف الهم مالکف و استرج و لا تطرح یوم السرور
بکست کز عقل منور کردد ماسر که علف و از خورد فر کردد اکیر قناعت یک جرم ازو تامل و جوت سر جرم کردد
انان که بسیر واقف اسراند بادیو هوای نفس در بازارند کونید که با بسیر حق می بایم ایشان بر فراز بن خوارند
بزرگ راده جوان بدیم از کجبه مه سایل تنبیر و فقه کده تمام که مضاره جلد و که مضار جبت مغنیه بنوا و اغنی فیضی کلام
دانی که بشود بوی شور که سیما ساز او کت صفت و صراحی رکب **السادس** الکاس الاربعة المتفرقة و هو
الکاس ما اقتبس من القرآن حال الله تعالی ما قطعتم من لینه او ترکتموه فایده علی اصولها فیاذن الله و حال
لیس منک بطل رشید و حال و ما یستی الجوان و اعذب فرات سیاه شراب و نه الم اجاج و حال افنی عیشی کما علی
و نه املی امن یشی علی صراط مستقیم و حال انما یتذکر الذین لا یؤمنون بانه و الیوم الآخر و حال اذا استاذنک
بعضی شانه ما ذن من شیت منهم و استغفر لهم ان الله غفور رحیم و حال و ما کان ریکر لیکر التری و انما یصلح
در جبهه

[illegible]

قال رجل مشتمهم جمع المال ما ذاك قال انما اجمعه لودع الزمان وجفوة السلطان واكل الاخوان ودمع
سل الاطلاطن لم لا يجمع الحكيم والمال قال لغزو الكمال وماك خشونة الغربة مع البغى او طائش لبن الوطن مع الفقر
وماك يطير باليه يضيقا والمال بالمال يكتسب وماك شرف المرشدة وماك قرب سفرتك اربحات سفرتك
وماك تهم لولدك احفظ دينك لمعاول ودنياك لمعاشك وماك من زعم انه لا تحت المال فهو عيش كاذب حتى
يثبت صدقه فان ثبت صدقه فهو عيش احسن نعم اخو الشريف درهم يغنيه عن الياقوت ويغفر له في الاكرام وماك
يا منى ان ذقت المرء فلم اذق آخر من الفقر فان اقتربت فاجعل منكر بينك وبين الله ثم سله فما اجد دعوى الله فلم يجبه
واستزقه فلم يرزقه وتفرغ اليه فلم يضره او ساله فلم يعطه ولا تحت الناس فقر في فقوت عليهم وينقصونك ولا تسالهم
فمفقوتك وتحرمتك وماك الدرهم بربيل التهم قال املأه من رطل عاريف لم تدخر المال وانت شيخ مال
لان موت الانسان فيخلف مالا لعدوه خير من ان تحتاج في حياته الى اعدائه قيل فقلت للاعداء ولا يجمع
الى الاعداء وماك اجمع المال فيضيق به العرض ويحصى به المروءة ويوصل به الى الوهم قيل الدرهم اند الرسايل وانس
الرسايل وانس المسائل وماك العيش في صحة الابدان وكثرة المال وحول الاكرام قيل من قلته فان على
اهله وموتت في وقت وعمر خير من حيات في ظل بعز قيل المال لا يعطي الا حسن التدبير وقيل
من جمع المال ينفق الناس اطاعوه ومن جمع لنفسه اضاعه من خيره لا سوال ما انتق اوجا وخير الاعمال ما استحي شكرا
قيل من كثر عليه المال ترجعت اليه الامال انظم توارثي مع عيسى بن سنان كرم عيشه بكبارك من زيند
ماله الا يقرب اسمه اجلا بالفارسية فانظن ايها الرجل فان يكن خاليا مما ورتت به فقم ميم اسمه قد جاره اطل
الى زرتوان برجل مشوق بسيد زربايد زر برتوان كلام خيره روي كد دست مغربا مانده الا بدست مغربا ستوان يد
المال فيه حكمة وهما به والفقر فيه مذلة وفقوح خاطر يفتكك كقائل غنيته ان الجوس مع الفياض مبيح نسف كبدت
لغيره المال يستول كل غيب وفي الفقر المذلة والقفار كذا في الفقر بالادوار يدرى كما اذرت بشارها العقار اذا قل
دور غارت اين كوديان ارزو انكس كيك درم دارد زر ندارد بنش جن تركس قانتش ان عيشه فر دارد
فقه رب الاث الف غر دازد وقته رب الدرهم الفرد درم صدت ك جين تستغنى كثر وماك عند فقرتك من صدق
ناسم بدكار بانام خواند سر خط بزد خویش بهام خواند تا كيه كران بود بسكر درم كفت چون كيه بسكرت كران خواند
يسر نفسى العقول الاداب والاموال الحيا والاحباب كل شى سوى الدرهم زور و مخاريق ترخى و تعاب
فاداد اذت الدرهم اصحت بيملا يكلك الاحباب واخر تنك اعين و ملوك فاسطاء الذين تنول صدرا
سر كرا از دروى وى سكوت كز زش مش كام دل با دوست دوست خواهى حوكل زر كفت زر زانك زر بكفت نيابيد
هر زر كرد كل نيشي زانك برسم افتاد و صدق نيكوست كل خندان از انك زرد اند فى نكج ز فرم در دوست
كنى فزنا انى اذوق واعنتى ومالى من يال اصون به عرضي واكر ما التى القديق يد جبا وذلك لا يكتفى القديق ولا يرضى
شب را كينه خسد انك بهيد بنود وجه بايد ادانش سرود كد آورد بتابستان تا فراغت بود ز مستانش
الم تر ان المال عون على النسي وليس جواد مقدم كجبل زر ندانى توان رفت زور از ديار زور و زور به بانده زر ملى و يار
رايت الخطاير كل غيب و عيبت الخطوط العقول زر در عيشى رضاعى محبت سيمى و عيشى بلوى محبت
ان هر كيا كد جهان مى كويند زردان تو كد زر هر كيا محبت

في افع بانه كذا فيك حرف في الحاء خيرا الفقه ملحا صرف به اي ما كان في قلبك لاني كتبك
 حرف القال دمت لجنبك قبل النوم مضطجعا اي قمت لجنبك ما تريد قبل حاجتك حرف الفال
 ذليل عاذ بقرمه يضرب مثلا للضعيف لواء الى الضيف والرملة شجرة ضعيفة تطعمه لا تكن من طراد لا منع
 بقل حرف الراء رضيت من الغيبة بالاياب اي اشرقت في سفر على الملكة حتى رضيت بعد الطلوع
 للغيبة بالاياب سالما واسله لامر القيس لقد طوقت في الافاق حتى رضيت من الغيبة بالاياب حرف الراء
 زجع من غود خير من غود اي الزوج وان كان ضيفا فخير من الغربة حرف السين سرك من جيك
 اي ربما كان في اخا بعد سرك اذاعة ديك سبق سيله مطر اي جاء شدة قبل خيره حرف الشين
 شتر الراء المدوي ويد الراء الذي ياتي في اديار الامور بعد فواتها شدة الحرس من سبل المتالف
 اي انه كثير ما يورد وشدة الحرس والعلم الموضع الملكة حرف الصاد صدرك اوسع لسرك اي لا تشك في غيرك
 حرف الضاد ضل الدريس نفقة الدريس تغيير دروس وهو ولد الربوع ونفقة حرة اي نزل تحت دارة ضفت على باله
 اي عليه على يديه والابال الوقور من الحطب والفضة اخرته التي فوقها حرف الطاء طارت به غشا عجز
 اي هلك ومعناه انه اصابه بالايصيص احد في الشدة لان الغشاء غير موجود حرف العين عند جهينة الحرس القين
 حال ابن السكيت انه اسم حماره ان رجلين اجتمعا عند فارس ما حتى سكرتا ثم قاشا وكان بينهما رجل يصلح يقتله احدهما فلما كان
 القفا اخذ اهل القيتل الرجلين فقال احكامك بينهما ارجعوا الى جهينة ففنده الخبر اليقين فيمن قتله ابو هذيل ام يها حرف العين
 عثك خير لك من حين غيرك اي ما كره ان كان رديا يبرأ خير لك من جيد ليس لك حرف الفاء فضل القول
 على الفعل دنا، اي فوضف نفسه بوق بانه او وعد بالكره مما يقع الوفاء به هو ذل حرف الفاف قد افرخ
 القوم بختهم اي طرغوني اسم كاطر الفرخ من البيض حرف الكاف كل امرئ في اهله صبي اي يخرج الحجة ويكثر
 المراجحة والسكامة كلف الصبيان كل صب عند حرمانه اي كل امرئ يومه واسله ان الصب قليل الهداية فلا يخذل حجة
 الا عند حرجه بعله علامة له فاذا جاءه احارس اخذ الحمر ولكن له فاذا عاد الصب الى حرجه لم يهتد اليه فبقي حيرانا وده الحارس بالحمر فصره
 بهذا رداء الاصهي حرف اللام لولا الويام لهلك الانام الويام المباشرة والتشبه بقول لواتشبه الياوم ومباشرة
 لكرام يلكوا بخلا دما لولا الليام لهلك الانام بهذا رداء ابو عبيدة بقول لولا الموافقة والتعاقد هذا الكاس
 حرف الميم ما يعرف الترمز في قوله ان احدهما ان الترسوق الغنم والبرد عاريا والاخر ان الترمز من حرمة والبر
 من حرمة اي لا يعرف ايجل من البقيع ما ارحص الناقة لولا التنور اصل ان اعرايا كانت لنانة فاستصعبت عليه رداء
 فغضب وحلف لبيها بدرهم فلا سكت عنه الغضب دم وكانت تساوي اربعماية درهم فترن اليها تنورا وادخلها التوق فنادى
 من ربيته يله الناقة بدرهم والتنور باربعماية درهم ولا ابيعها الا معها حرف النون نفسي تنقص من سمائي الا قبر
 اي انني تنفر من هذا الامر واسله ان صبيبا صادما في قبر فطنها سمائي فاكلها فاخذ التي فقال ذلك حرف الواو وقع في ام حنيد
 اي في ظلي وداهية ورب جام انفة وهو جاذع اي ربت من يطلد كرامته بانه مدانه حرف الهاء
 هذه تلك والباقي اعلم يضرب مثلا لمن جازى على اساءة بشها جعل مدح العروس الا اهلها هذا مثل معروف
 حرف لام الف لا اعدم الحوار من امه حنة الحوار له الناقة اي انها تحن اليه اذا فقدته وتستعمل في المشققات في الترمز

لا تقدم من ابن عمك نصرا انه ينكر وان كان معاديا لك حرف الداء يدالك او كما وقولك نفع
ينفع شلا بن خن على نفع واصل ان رجلا نفع زقا ولم يوش وكاوه ووشه وركبه ليعبر به افلا ترتفع اهل الكوا
وفجرت الريح ففرق ثقيل لذكرك الشيخ مروة ويا سواخرى الى بعد تارة وبعثنا ان والاسه حاجه
ابو الف نكاته مقل محج تان ومداوى اخرى واصل العار للرجل وان كان سلطان ان يخدم اباه ومعلمه وضميه
وانه واصل العيش ثلث سبع المنزل وكرهه الخدم وموافقه الايام واصل لثه بخدرون على سوء الخلق
المريض والمسافر واليهام واصل ازاله الجبال الرواسي امير من تالف القلوب القواصي النظم
ان احوال البشر عكس خاف كيف عرفت احوال السماء تدبر بالبحر ومث قدي بان المومنين في قبض القضاء
اكد غوطه خرد در دريا صدف در قفص تشكاف دوم شاهكش فخر زين شد بر ياد كره سر شتابت
بر ما دم خطابتي مهديت ناكاهي عشق وديگر صديقه با اين همه در بيان مقصودتي جاي كه نيست جز بستي بهت
كنتم كرمي بوسه بد گفت بچشم كنتم كه بلبه كرمي كان عشق تو در ادم و بوسه بصرم احسنت زني در ادم و بوسه شد
ياي ادم حشمت افزوده شوخي صفي شعبده آموخته او عاشق ديگري و ما عاشق او پروانه وشم سوخته سوخته
عشق تو در ادم و بوسه بصرم اي دوست حديث خصم در كوشش مكن يكسان مراي دل دي بوش مكن
از بهر خدا اگر وفايي وادي جعفر دل بوجي وافر انوش مكن داني لاهدي ارض بجز در اهلها ولولا هوا فاعط ارض لنا بحد
جسم تو حواجز برمي خيزد صدقه زرد زكار برمي خيزد خرم تن باز من انگش بر صبح سرو حوت و انكار برمي خيزد
مي آمد و كود كس رضادار پرت و خواشيد رخ زيارا جند اكر رعاة دلش ي كدم مي گفت كه در كار خدا كن ماوا
خاك كن بر مال صفا بخته انه باب لطافت تو اينخته اين بجان اسه جكود زير كرت دو كود بيك حوي در او اينخته اند
رخي رخ بيزر كرد از اينست لب لب تو بادم كرد از اينست كرده زنا دين تو در كند بي دين تو ديه در در از اينست
عشق و تجلد و صبر و سكوت لا اظفر بالمراد و العلم بوقت قالوا فاسئل قلت لا يكفني قالوا فموت في الهوى قلت اوتو
از هر چه كن رسم ريش اوينز دلداري دوست محرم شير ابرو ابر اذ ارضيت عشق كرام عشق ن ملازال غضبان على لياها
گويند و كه فصل اذ از خشت بوي گل و بلكه فرخ گلزار خشت ابرو بيم زير و ناله از خشت اي دل نران اين همه بايا و خشت
و بنی باغبان الخطوب بصيره لها من طلوع الغيب حاد و قايده اذ اميزت بين الانور والبصر مصادف ثابته عليه الشايد
ام في تصايف الزمان فجاد و في تضاعيف الرجا و قايده به مير و به بود سر كويانند و كيه دارد كرم و به كمي باشد كه عالم را
نياسيد از قيامي كه بهي هم بتباد دارد نياسيد از كشم شاسي كه به هم كلاه دارد ذوالجمل عشران قال عشار و يقال عشرة السفيه العاشر
كبار الرجل الصغير صغير وصفاير الرجل الكبير كبار ياربي كه از بوس و خايشي بود او را بدل از بوس قراي بود
اي بوس و كاد اگر كسي شايد كار جفرايه دو هفته صبح يار بود بر زبان خجسته روزي بطنازي رفت كاسمان حن فرياد نيز خجسته
كوت خجسته نه در ايدني كه يورود خجرا سر ذو الفتاوي را با چيده في الفضل الرجل البليل زياده و تقيص في الاحق الطيائس
مثل النهار و مد ابصار الوحي نورا و صلي عين الكفاش ان وان كان جمع المال يعني لا يعدل المال عني حجة الجحد
المال زين و في الاولاد كومه و الرتم فيك ذكر المال الاله اذا الم يكن للمري في دور امره نصيبا ولا خطا فني زوالها
ولا يمتني ذاك الا لانه رمي سوا ما يمتني انتقالا رة السلام بطرقة و تبسما لما راني بالبحر من مشلا
تليت ان تحمي صوة شبيهه وان لا تفر طول الزمان بلا بلا فتيات منه الدهر سخن و قلما يتر على المحبون يوما بلا بلا

ما طيب من قلوبهم واما عرقا

الحق قال حكم الموت انتفاعا بغيره واما عرقا...
والموت فانه من قلوبهم واما عرقا...
والموت فانه من قلوبهم واما عرقا...

2 اذبحه من الخلفاء الراشدين...
والموت فانه من قلوبهم واما عرقا...

الاشارة الى...
والموت فانه من قلوبهم واما عرقا...

سورة الاحرام

والموت فانه من قلوبهم واما عرقا...
والموت فانه من قلوبهم واما عرقا...

2 اذبحه من الخلفاء الراشدين...
والموت فانه من قلوبهم واما عرقا...

الاشارة الى...
والموت فانه من قلوبهم واما عرقا...

سورة الاحرام

في كتابها من كلامه وطلعت على صاحبها السلام وركب دونه وكتب جنتي من اروع اقدارها
 وادار مقامات عظمى وعلو رفوعه على عهد الشمس وبنات قصاد واعلاها حصيدا كان لم يقنع بالعقل وهاذا على ما كانت
 من ابد الا وقد فعل ولما نظر بلبعان الشتران دعا تلك الغيرة العالمة بالاصطلاح عابر الوهمز المتكبر بالشرع الزمرا الذي طلت
 دعاء دولته القاهر واهديت اليه في حاشي الحكة الفراء اذ رابت الاعراض عن عرض الاعراض الذي فيه الدنيوية اولى ورتبه مما جازع
 ان قلت لعل ايها ارفع والعلو واسأل الله انكم ان جعلها من فيه عند راي نوابه العالي كماله بحانه بدو عن عوالي المراتب والعالي حكيمها الحاشي
 وارجيل وقرضا كبريام الابج الحيدر في الماسول في مكانه كرام العلماء اسرار ديل الانفاض على مواقع الزلزال الاعراض عن الاعراض وتعدد
 وقع الخلل فان كان عياضه انكلا فجل في لا عيب فيه وعلو وجوهي ومع الوكيل اعلم ان ذكر الله بحانه من فضل العباد
 بعد الادكار الواردة فكيفه لكن بدو في الصحيح ان اني علم ما افضل الذكر لاله الا الله وذكر الفرائد في الايام عظمه في بعض مواضع ان لاله
 انه توحيد العوام والامه الاله توحيد العوام ولا اله الا هو توحيد الخواص وذكر الشرائع
 هو الا هو توحيد الراض وقد اعترض عليه وكان ناقص العلم بانه لم يزل حال المستفي والمشتي منه فقد بينت في التران والبرهان ان الفرائد
 انه قال يقول ولا تدخ مع الله الها الا هو لا اله الا هو بعد كل شيء فالحمد للاوجه وطهران قوله كل شيء فالحمد للاوجه ولا اله الا هو
 هو ان لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو بعد قوله لا اله الا هو يدبر على ان عايه التوحيد في هذه الحكيم والعبد لا يصل الى
 سمات واشرف الدرجات الا بعد وصوله الى عايه التوحيد واما البرهان فقد ذكره في المشايخ محمد بن ابي القاسم عبد الله القليل
 عن عليه هذه الصوره اما حورب التي القائل من الشرائع نقلا واما قوله واما التسل فخالف كلام الله العربي لانه قال
 لا اله الا هو مثل لا اله الا هو وهذا خالف كلامهم لانهم قالوا ان النكر في سياق النفي فيعيد العموم ولا شك ان لفظ الله في قوله قال لا اله الا هو
 في سياق النفي بخلاف قول القليل لا اله الا هو لان لفظ هو في المضمرات والمضمرات في العوارف ما عاى غير العربي والمعارف في سياقه
 لا تعيد العموم وهذا يجوز ان يقال لا احد في الدار الا زيد ولا يجوز ان يقال لا احد في الدار الا زيد كما لا يجوز لا زيد في الدار الا زيد واما قوله
 في قوله المحقق في ابي القاسم وقد طولوا المعال في ذلك وكان هذا القول في التبيين

حاله الدرس عند الرادى اصعبا من راسه
 ثم شيد رادى اوشى نو جوسه عقل كوده استداد وى نو كسا فائمه
 بان عطاره استداد فطت و اسقامت النفس اربى مطلقه ذاعاد
 بى و دندان و حتم حور العيزه كزى من توبوده كاه اصاد
 ما تبا شير اضاكت بان الفجر آن له استداد
 ما بروق لامعات بان الفجر بان كاه انهار
 اشعار اهل الشام
 شاميين اعيه وزنا و اسح خزنا و امين صيفه و احسن صيفه و اعلم
 لم ينع و اقدم معنى و اعلم معنى فان العرايقين لغايه لطفهم و نهايه فهم
 ستمه على كلامهم حتى اعتل نسيم شيهم و اناعت فى ماء اللطف ضاعه
 هم و تنديهم فان نظمهم روع بلا شج و راجح بلا تدح لكن الطبع العجب
 و النجوم من العرب اصعب و اصلب و العراق اعز و اعرق و الشام
 و العراق و الشعراء فيها محزون مرأت و الناس فيها يعيشون و راس
 عزيز و راسه مواعب فلا يعرض للوى غير من راسه فاما اللوى و هو محب و هو
 و الامين لانهم اذا فوق اللوى اليه سهل الموت و الموت
 مع الوشا
 ما بان الوشا انيكنم سعت لاسعت اقدام من بات و اشيا
 سعت اجد راسى و منكم فلا بلغوا فيما ارادوا الا ما نيا
 سعت
 قافه اطلاق

٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢
 ٤٩٣
 ٤٩٤
 ٤٩٥
 ٤٩٦
 ٤٩٧
 ٤٩٨
 ٤٩٩
 ٥٠٠
 ٥٠١
 ٥٠٢
 ٥٠٣
 ٥٠٤
 ٥٠٥
 ٥٠٦
 ٥٠٧
 ٥٠٨
 ٥٠٩
 ٥١٠
 ٥١١
 ٥١٢
 ٥١٣
 ٥١٤
 ٥١٥
 ٥١٦
 ٥١٧
 ٥١٨
 ٥١٩
 ٥٢٠
 ٥٢١
 ٥٢٢
 ٥٢٣
 ٥٢٤
 ٥٢٥
 ٥٢٦
 ٥٢٧
 ٥٢٨
 ٥٢٩
 ٥٣٠
 ٥٣١
 ٥٣٢
 ٥٣٣
 ٥٣٤
 ٥٣٥
 ٥٣٦
 ٥٣٧
 ٥٣٨
 ٥٣٩
 ٥٤٠
 ٥٤١
 ٥٤٢
 ٥٤٣
 ٥٤٤
 ٥٤٥
 ٥٤٦
 ٥٤٧
 ٥٤٨
 ٥٤٩
 ٥٥٠
 ٥٥١
 ٥٥٢
 ٥٥٣
 ٥٥٤
 ٥٥٥
 ٥٥٦
 ٥٥٧
 ٥٥٨
 ٥٥٩
 ٥٦٠
 ٥٦١
 ٥٦٢
 ٥٦٣
 ٥٦٤
 ٥٦٥
 ٥٦٦
 ٥٦٧
 ٥٦٨
 ٥٦٩
 ٥٧٠
 ٥٧١

وما أحسنك في مروتك... إذا سلمت فكل الكسل
 الأسى بوحسن كسلان... أحسن في اليد الزبد بالعسل
 على سميت بانيان جني عدا... يا شحنة العين فركوان الكسل
 لو كنت اعظم في الولايه من زيد... لو كنت اعلم بالودايه
 وتقتني بكثر فالكعب منك الى العجب
 قل الذي عزم عزمه... فيما يخالع نقض ومار
 لا تنخر اغنى اميطت كالمه فان احصاك باخبار فخر
 2 اثر اجلدي لابرط العلو...
 ووجدت وجهه يحكيه جلد السمكه... او جلد اغني سلت او قطع من
 او جرح الحام كم من وجه قدركم... او كور زبور اذا فزع فيه تركم
 او كونه خوضه تخالما كالحكمه... او سلحه حامده قد نقرتها الدكم
 او منخل او غرض رقيقه ممتكه... او حلق الدرع اذا البصره ممتكه
 كما يكون فيه علس وجه دليل البركه... ليعنه من فهم كل طريق سلكه
 اذا جلس السيل اليك يوما... انك تقومه من كل باب
 فهل كذا ياتيل الى نوال... اسال بنبغه شره

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

[illegible]

وذكر في كل فصل
منها ما فيها من
القصص والاعمال
والفوائد والسير
والأخبار والفتاوى
والأحكام والسنن
والأخبار والفتاوى
والأحكام والسنن

العالم
أحمد بن عبد الله
أحمد بن عبد الله

سبانیانو
ایک کجی دانا صبی

والله اعلم

أَصْنَعَ الْعَظْمَ بِالنَّفْسِ عَلَى الْعِلْمِ وَاللَّهُ وَافٍ

الجنة العلم

نظر بهذا الكتاب المبارك

محمد بن محمد بن أبي القاسم الشافعي عمه له ولوالديه
الحسين بن محمد بن أبي القاسم الشافعي
الحسين بن محمد بن أبي القاسم الشافعي

فخر القلم الحمد لله رب العالمين

نتائج ما نشره من حقائق الفقه في شهر ربيع
الحمد لله رب العالمين

طهر من خطك يا رب
والله اعلم
ومبني

مع
لحم
عاقبتها

وقال بعضهم

وحرأ قبل المرح صفر ابون
جرك وحنه العشو قصر
فلا لول مات

五

دکتر محمد رضا خان حاج علی قاسم المصطفی

تذکرہ

الحسن بن محمد بن الحسن
فلا تخف من ابدي وحي
زداما الهى كى
والله اعلم

52

از بین رفتی و جسد و

فصل طي آمه بازي اجا

7